1905 Devrimi:

1917'nin provası

OZAN TEKİN yazdı

sayfa 9

10/10/10!

İKLİM İÇİN KÜRESEL EYLEM

10 Ekim'de saat 15.00'te Galatasaray'dan başlayacak olan Taksim Meydanı'nda bitecek ve hemen ardından Taksim Gezi Parkı'nda sergilerin ve konuşmaların da olacağı bir şenlik gerçekleştirilecek.

Tanınmış savaş karşıtı ve antikapitalist düşünür Noam Chomsky ve Irak Dünya Mahkemesi Başkanı ve Nobel barış ödüllü uluslararası hukukçu Prof. Dr. Richard A. Falk da aramızda olacak.

sosyalist işçi

www.sosyalistisci.org

DEVRİMCİ, ANTİKAPİTALİST HAFTALIK GAZETE

SAYI: 400 ■ 1 Ekim 2010 ■ 2 TL

Barışa daha yakınız

Önümüzde barışa giden dümdüz bir yol yok.

Aysel Tuğluk "barışa yakınız, daha yakınız" demesine rağmen inişler ve çıkışlar olabilir. Taraflardan birisi, hükümet ve Türkiye devleti barış konusunda elbette ki daha çekingen, daha kırılgan. Her fırsatta elini güçlendirmeye çalışıyor.

Buna karşılık Kürt hareketinin desteğe ama gerçek desteğe ihtiyacı var. DSİP ve Sosyalist İşçi daima Kürt hareketine koşulsuz destek verdi. Şimdi de aynı şeyi yapmak zorundayız.

Dün Hakkari yürüyüşleri, bugün Ceylan için yürüyüş, anadilde eğitim hakkı için boykota destek, barış sürecinde Kürt halkının ve ezilen halkın temsilcilerinin yanında olmak her zamankinden daha önemli.

sayfa 3, 8

YETMEZ, YENİ BİR ANAYASA İSTİYORUZ

Referandum sürecinde 'Yetmez ama evet' sloganının bulduğu toplumsal karşılık ve etki, referandumun hemen ertesi günü, değişiklik paketine 'hayır' diyenler de dahil olmak üzere yüzlerce insanın, hiç vakit kaybetmeden, Kenan Evren ve darbecilerin yargılanması için suç duyurusunda bulunmaya koşması ve şimdi yine 'hayır' ve 'boykot' diyenler de dahil olmak üzere herkesin yeni bir anayasa için kolları sıvaması bize tek bir şeyi gösteriyor; toplumdaki değişim isteğini. Bu değişim isteğinin bugünkü adı yeni bir anayasa.

sayfa6-7

Başörtüsü yasağı kaldırılsın

28 Şubat darbecilerinin başrötüsü yasağı, 12 Eylül referandumunun ardından tarihe karışıyor. Yasağın kararlı savuncusu CHP, referandum kampanyasında hem başrötülü kadınları hem de Hıristiyanları hedef almış ve mağlup olmuştu. Sonra çıkıp başörtüsü sorununu çözeceğini açıklayan CHP ile AKP ilk kez konuyu müzakere etmeye başladı.

Yüz binlerce öğrencinin hayatını karartan, kadınları aşağılayan bu ayrımcılık bir an önce son bulmalıdır. Kılık kıyafet yönetmeliklerine son verilmedir. İsteyen istediği gibi giyinmelidir. Devlet, kimsenin inancına, giyimine, yaşam tarzına karışmamalıdır.

Din dersleri seçmeli olsun

12 Eylül darbecileri zorunlu din derslerini koydu. Devlet bir yandan yıllardır Sünni dindarların din eğitimi taleplerini bastırırken, kendi resmi dinini de zorla dayattı. Zorunlu din dersleri Sünni Hanefi inancın resmi yorumunu aktarırken, Aleviler rencide edildi.

Zorunlu din dersleri seçmeli olmalıdır. Din derslerinin içeriği değiştirilmeli, Aleviler ve her türden dini inanç müfredata sokulmalıdır. Bu bir ilk adımdır. Devletin dini kullandığı araç Diyanet lağvedilmeli, yeni anayasa tüm dini inançlara, ateizm ve bilinezmezcilik de eşit mesafede durmalıdır

YÖK kaldırılsın!

ÖSYM skandalı YÖK'ün ne denli çürümüş olduğunu gösterdi. Paralı eğitimden, üniversitelerden, YÖK'ten kimse memnun değil. 12 Eylül referandumunda halk darbenin tüm kurumları YÖK'ü de reddetti. AKP 'YÖK'ü değiştirelim' diyor, CHP'de aynı şeyi söylüyor. Milyonlarca öğrencinin hayatını mahveden YÖK derhal kaldırılmalı. Yeni anayasa herkes için parasız ve eşit eğitim hakkını tanımalı. Üniversiteler devletin uzantısı olmaktan çıkarılmalı. Akademik özerklik ve demokratik yönetimlerle idare edilmeli. Yıllardır protesto ettiğimiz YÖK'ten kurtulmanın yolu açıldı.

Reformlar için devrimci mücadele

12 Eylül referandumunun yarattığı siyasal sonuçlar her geçen gün belirginleşiyor. Devlet Öcalan'la masaya oturuyor, AKP ve CHP başörtüsü yasağının kaldırılmasını konuşuyor. 12 Eylül'ün ürünü YÖK'ün son bulmasını herkes dillendirirken zorunlu din derslerinin kaldırılması için yine bir konsensus oluşuyor. Anayasa değişikliğine 'Yetmez ama evet' derken bir kapının açılacağından bahsetmiştik. Bu kapı açıldı. Ezilen, dışlanan, horlanan, baskı altında tutulan herkes bu kapıdan geçmek ve özgürlüğü kazanmak istiyor. İçinde bulunduğumuz dönem reformları mümkün olduğu, yaşam koşullarını iyileştirmenin, hakları korumanın ve geliştirmenin mümkün olduğu bir dönem.

"Reformlar için mücadele eden bir okuldur; bu okul milyonlarca insanın bilincinde büyük değişimlere yol açar. Bu değişimler sadece koşulların iyileştirilmesini değil yeni bir dünyanın kurulması için mücadeleye de zemin hazırlar."

Yeni-liberal "reformlar"

12 Eylül darbesinden bu yana reform sözü, hükümetlerin işçileri ve halkı yoksullaştıran ekonomik paketleriyle anıldı. Kast ettikleri reform, sermaye için reformdu. Devletin kamu yatırımlarından çekilmesi, her şeyin özel şirketlere devredilmesi, çalışma koşullarının kuralsızlaştırılması, ücretlerin düşürülmesi, taşeron sistemi gibi yeni-liberal ekonomik politikalar hep reform olarak gösterildi. İşçi sınıfı ve halk yoksullaşırken, 1982 Anayasası bu sürece her türden muhalefetin önünü kapatıyordu. Grev hakkı büyük oranda yasak olan işçi sınıfının gerçek reformları yaptırması, askeri vesayetin baskı ortamı ve halkın isteklerinin hiçbir şekilde yansımadığı meclis karşısında imkansızlaşıyordu.

Darbeden 30 yıl sonra halk bu süreci tersine çeviriyor. Şimdi işçi sınıfının ve yoksulların yaşam koşullarını iyileştiren, mücadelenin önündeki engelleri kaldıran, ifade, örgütlenme ve eylem özgürlüklerini genişleten gerçek reformlar, demokratik ve ekonomik haklar kazanılabilir. Aşağıdan verilen mücadeleleler zafere ulaşabilir.

Geçtiğimiz 10 yıl bu sürecin kanıtlarıyla dolu. 1 Mart 2003'te halk, meclis çoğunluğunu kontrol ederek Türkiye'nin Irak işgaline katılmasını engelledi. Oysa ne 1. Körfez Savaşı sırasında ne de cumhuriyet tarihindeki tüm savaş politikalarında ne halka sorulmuş ne de muhalefet etkili olmuştu. 2008 yılına kadar Türkiye, küresel ısınmayı engelleme tedbirlerini içeren Kyoto Protokolü'ne imza atmaya yanaşmıyordu. Ancak 2005'ten bu yana dünyayla paralel olarak gelişen iklim hareketi 'Kyoto'yu imzala' talebini yüksek sesle dillendirdi. 2008'de Türkiye Kyoto Protokolü'ne imza atmak zorunda kaldı. Aşağıdan mücadeleler rejimin bir numaralı tabusu Ermeni Soykırımı hakkındaki gerçekleri günyüzüne çıkartırken, şimdi konuşulmayan her şey konuşulur oldu.

Değişen dünyada Türkiye

Türkiye dünyanın bir parçası. Bu dünya ABD emperyalizminin Afganistan ve Irak'ta yenildiği bir dünya. ABD'nin hegemonyasının zayıfladığı bir dünya. Hizbullah'ın İsrail'i yendiği, Güney Amerika'da sol hükümetlerin hakim olduğu bir dünya. Borç krizini çözemeyen ve küresel ısınmayı yaratan kapitalizmin, milyonlarca insan tarafından reddedildiği, sokaklarında antikapitalist, savaşa karşıtı ve radikal değişim taleplerinin yankılandığı, yenisine gebe bir dünya.

Devrimci sosyalistler tüm bu süreci kavradıkları için Türkiye'de reformlar için kitlesel demokratik mücadelelerin başarılı olduğunu gördüler. İşçilerin ve yoksulların daha iyi bir yaşam sürmesine yol açan emeğin lehine reformların, ancak siyasal reformları kazanarak mümkün olduğunu sürekli anlattık. Darbelerin son bulması, darbe anayasasının çöpe atılması, Kürt sorununun demokratik çözümü, başörtüsü yasağının kaldırılması ve Diyanet'in kapatılması gibi demokratik reformlar yaşam koşullarını iyileştirme mücadelesinin de önünü açacaktır.

Yeni mücadeleci kuşak, dünyada ve Türkiye'deki bu koşullar içerisinde şekillendi. Hiç yenilgi görmedi. Kazanmak istiyor. Eski siyasetçilerin çığırtkanlığının aksine çoğu zaman sessiz, sesini yükseltmesi gerektiği anda yükseltiyor ve sonuç alıyor. Ergenekon ve darbe soruşturmalarının geldiği nokta bu kuşağın eseridir. Türkiye'de ilk kez darbeciler, katiller, tetikçiler, işbirlikçileri hesap veriyor. Rejimin kanlı yüzü milyonlar tarafından görülüyor. Resmi ideoloji yerle bir oluyor. 12 Eylül referandumunda Yetmez ama Evet kampanyası gibi bir çok aşağıdan mücadele yüzbinlerce insanı radikal talepler etrafında birleştiriyor.

Kazanımlarla sonuçlanacak bir dönemin içindeyiz. Biz daha fazla hak, daha fazla reform istiyoruz. Ezilenlerin özgür olmasını ve yoksulluğun yok edilmesini istiyoruz. Reformlar ancak devrimci yöntemlerle, aşağıdan örgütlenen demokratik kitlesel mücadelelerle kazanılabilir. Bunlar yetmez, biz özgür başka bir dünya istiyoruz. Reformlar için mücadele eden bir okuldur; bu okul milyonlarca insanın bilincinde büyük değişimlere yol açar. Bu değişimler sadece koşulların iyileştirilmesini değil yeni bir dünyanın kurulması için mücadeleye de zemin hazırlar. Mücadeleye katılan milyonları sosyalizme kazanma fırsatını burada buluruz.

Hak verilmez alınır! Şimdi sokağa çıkma, yeni anayasadan başlayarak demokrasiyi kazanma zamanı. İşçi sınıfının grev hakkını kazanma zamanı. Güçlü mücadeleler, güçlü sendikalar, güçlü sosyal hareketler örme zamanı. Sosyalistler bu mücadelenin örgütlenmesine yardımcı olmalıdır.

Volkan Akyıldırım

Q, W, X Yasak olmamalı

Barış için atılan adımların çoğaldığı bugünlerde Kürt halkının her bir isteği tartışma konusu oluyor. Önce Kürt diye bir halkın varlığını inkar eden Türkiye'deki resmi ideoloji sonradan "bölücü", "terörist" sıfatlarıyla Kürt halkını anmaya başladı.

Bu hakların tartışmaya açılması bile Kürt halkının kimliğinin, haklarının tanınması açısından olumlu adımlar atılabileceğinin bir göstergesi. Ama tartışmaya açılması tabii ki yetmez.

Ana dilde eğitim hakkının en basitinden bir insanlık hakkı olduğunu kabul edip, Kürtlerin bu konudaki istekleri yerine getirilmelidir.

Zaten kendi dilini konuşan bir halka başka bir dil öğrenmeyi dayatmanın, "Vatandaş Türkçe konuş" gibi ırkçı, şoven kampanyaların insanlık dışı bir uygulama olduğunun belirtmeye gerek bile yok. Dil bayramını kendi dilinin bayramı olarak algılayan ve kendisi dışında pek bir dile tahammülü olmayanlara AKP ve CHP de eklendi. Genelkurmay'dan bahsetmeye bile gerek yok. Onun zaten 12 Eylül sonrası Diyarbakır cezaevini duvarına Türkçe kouş çok konuş yazan, Kürtçe'den başka bir dil bilmeyen tutuklu ve tutuklu yakınlarına Türkçe konuşması için baskı yaptığını, zaten bastırdığı eğitim kitaplarında Kürtler için "dağda yürüyen Türklerdir, Kart Kurt sesi zamanla Kürt olmuştur" diye açıklamalarda bulunduğunu ve pek yakın zamanda Q, X, W harflerinin üstüne çarpı koyarak "önce Türkçe konuş" diye afişler astırdığını biliyoruz. Ama zaten genelkurmaydan da bu konuda bir talebimiz yok. Kürt halkına talepleri doğrultusunda mücadele ettiği için saldırmasın, köylerini yakmasın. İki halktan da barış talebinin yükseldiğini ve kendisinin bu konudaki hakimiyetinin gittikçe elinden kaydığını bilmesi yeter.

Kürt Dil hareketi'nin başlattığı anadilde eğitim için boykot Kürtçe yasağını gündeme taşıdır.

Ama hangi renk kalem kullanalım konusunda bile anlaşamayan AKP ile CHP'nin "ana dilde eğitim olmaz" vurgusunda anlaşabilmeleri daha ciddi bir tartışma konusu. Ciddi bir tartışma konusu olsa da karşımızda aşılmaz bir sorun yok. Nasıl Kürt varlığı mücadele ile aşıldıysa, Abdullah Öcalan'la görüşmeler başladıysa; elbette ana dilde eğitim gibi en temel insanlık hakkını reddetmekten de vaz geçebilirler.

Dünyanın birçok ülkesinde ana dilde eğitim bir hak olarak kabul edilmiş durumda. En bilindik örneklerinden biri Hindistan. Hindistan'da onlarca dil resmi olarak tanınmış durumda. Kanada iki resmi dile sahip. Bu liste uzatılabilir.

Eşit vatandaşlar olmak istiyorsak, eşit vatandaşlık haklarını tanımak zorundayız. Dil yasağının olduğu bir halk özgür olamaz. Dil yasağını savunan, uygulayan bir halk da elbette özgür olamaz.

Barışın eşit haklara sahip olunarak mümkün olacağını unutmamak lazım. Kürt halkının isyanının sebebi kültürel, siyasal haklarıydı, bir ulus olarak tanınma isteğiydi.

Bu hakları tanımayarak, yok sayarak barış sürecinin gelişeceğini var saymak, bu mücadeleyi tanımamak, umursamamak demektir.

Özden Dönmez

Barışın önünü kim açtı?

Kürt sorununun siyasal çözümü doğrultusunda hızlı gelişmeler var. Yakın zaman önce muhatap kim diye tartışılırken sosyalistler muhatap belli, Öcalan ile görüşün diyorlardı ve şimdi Öcalan ile görüşülüyor ve adım atılıyor. Sadece Öcalan ile görüşülmüyor, her yerde, her düzeyde görüşmeler var.

AKP daha düne kadar mecliste grubu olan dördüncü parti DTP/BDP'yi tanımazken şimdi hükümet bakanları BDP yöneticileri ile görüşüyorlar.

Referandum görüşmeleri sırasında hayırcı sol ve boykotçu Türk solu açılımın bittiğini, baskı ve savaş döneminin başladığını, Kürt hareketine karşı özel ordu kurulacağını anlatıyordu. Sonra birden PKK "eylemsizlik" kararı aldı, ateş kesildi, referandumdan sonra ateşkes uzatıldı, ardından görüşmeler başladı.

Ne oldu da o karanlık manzaradan bugünkü barış havasına ulaşıldı. Ne oldu da Abdullah Öcalan'ın yanından ayrılan DTK eşbaşkanı Aysel Tuğluk "barış yakın, daha yakın" dedi.

Bu gelişmeleri anlayabilmek için referandum sonuçlarına bakmak gerekir.

Hayırcı solun ve boykotçu Türk solunun bütün matematik oyunlarına rağmen toplumun yüzde 58'i anayasa değişikliklerine evet dedi, yüzde 42'si statükonun, yani var olan durumun korunmasını istedi ve hayır oyu verdi.

Kampanya boyunca hayırcı sol ve boykotçu Türk solu anayasanın işçi ve emekçilere bir şey getirmediğini anlattı. Türkiye'nin en zengin bölgeleri onları dinledi ve hayır dedi, işçi ve emekçiler onları dinlemedi evet dedi.

CHP ve özellikle MHP kampanya boyunca 13 Eylül günü bölüneceğiz anlattı, MHP Öcalan'ın idamını istedi. Kısacası bu iki siyasi parti savaşı kışkırttı, siyasi bir çözümü, barışı reddetti.

Referandum'dan sonra ortaya çıktı ki MHP oylarının en az yüzde 30 ila 40'ı evet dedi. Yani MHP propagandasına karşı çıktı. Kamuoyu araştırmalarına göre kampanyanın son günlerinde evet oyları yükseldi. Açık ki bunda Kürt ulusal hareketinin "eylemsizlik" kararının büyük payı oldu.

Kısacası evet diyen yüzde 58 savaş istemediğini de ilan etti.

Bu durumda milliyetçi her çıkış karşısında geri adım atan, çekingen hükümet referandumdan mesaj alarak çıktı. Bugün barışın önünün açılmış olmasının nedeni kabaca bunlar.

Önümüzde barışa giden dümdüz bir yol yok.

Aysel Tuğluk "barışa yakınız, daha yakınız" demesine rağmen inişler ve çıkışlar olabilir. Taraflardan birisi, hükümet ve Türkiye devleti barış konusunda elbette ki daha çekingen, daha kırılgan. Her fırsatta elini güçlendirmeye çalışıyor.

Buna karşılık Kürt hareketinin desteğe ama gerçek desteğe ihtiyacı var. DSİP ve Sosyalist İşçi daima Kürt hareketine koşulsuz destek verdi. Şimdi de aynı şeyi yapmak zorundayız.

Dün Hakkari yürüyüşleri, bugün Ceylan için yürüyüş, anadilde eğitim hakkı için boykota destek, barış sürecinde Kürt halkının ve ezilen halkın temsilcilerinin yanında olmak her zamankinden daha önemli.

GÖRÜŞ

"Yüzde 99 sağ yüzde 1 sol dengesi"

Üç vakte kadar ülkenin siyasî gündemine seçimler hakim olacak.

Başbakan Mayıs sonu dedi. Öyle olursa, sekiz ay var demek.

Referandum gününden beri, bir hayalle yaşıyorum.

Referandum sürecinde birlikte çalışmış olan, ortak eylemler yapan "en hakiki" solun, yani TKP, EMEP, ÖDP ve Halkevleri'nin ortak adaylar çıkaracağını hayal ediyorum.

TKP'nin diğer üçünü yeterince ciddîye aldığından emin değilim, ama böyle bir ortaklığın mümkün olabileceğini ümit ediyorum.

Olursa, hep beraber göreceğiz: Kendisi dışında herkesin sağcı olduğunu düşünen bu sol kaç oy alacak.

İsterseniz bazı tahminlerde bulunmaya çalışayım.

Ülke çapında toplam oyları yüzde olarak değil, ancak binde olarak ifade edilebilecek. Herhangi bir seçim bölgesinde aldıkları oylar yüzde 1-2'yi geçmeyecek.

Birgün gazetesinin referandum yorumuyla dalga geçmeyen kalmadı. Düşene bir tekme de ben atmayı sevmem, ama hiç değinmemek de olmaz.

Gazeteye göre, "Ülkedeki yüzde 60 sağ yüzde 40 sol dengesi kemikleşti. Milliyetçi muhafazakâr oylar AKP'de konsolide oldu." Yani referandumda "evet" diyenler sağcı ve milliyetçi, "hayır" diyenler solcu ve enternasyonalist idi.

Lütfen kikirdemeyi kesin de devam edelim.

Anlaşıldı, değil mi? MHP ve CHP oyları milliyetçi olmayan oylar; onun dışındakiler milliyetçi oylar!

Devlet Bahçeli ve Canan Arıtman'ın verdiği oylar solcu oylar; mesela Orhan Miroğlu ve Mithat Sancar ve Ömer Laçiner'in verdiği oylar sağcı oylar.

Peki, sekiz ay sonra, seçim sonuçlarının ardından ne diyecek Birgün ve arkadaşları?

Seçimleri yine AKP kazanacak. Ben diyeyim yüzde 40'la, siz deyin daha fazla.

CHP'nin oyları yüzde 30'u bulamayacak. "En hakiki" solun toplam oyları yüzde 1-2'yi zor bulacak.

Referandumda CHP'nin ve MHP'nin oylarını kendilerine yazdılar. Mayıs sonunda ne diyecekler?

Herhalde Birgün şöyle bir manşet atacak: "Ülkedeki yüzde 99 sağ yüzde 1 sol dengesi kemikleşti. Birgün okurlarının başka ülkelere göç edip kendilerini kurtarmalarını öneriyoruz".

AKP'nin Mayıs'ta kazanacağı seçim üç etmiş olacak: 2002, 2007, 2011. Neredeyse dokuz sene!

Bu kadar zaman boyunca ve memlekette çok hızlı bir değişim süreci, çok yoğun bir mücadele yaşanırken arpa boyu kadar yol gidememiş olan TKP, EMEP, ÖDP ve Halkevleri herhangi bir siyasal analizini gözden geçirme ihtiyacı hissedecek mi? Zannetmem.

12 Eylül Anayasası'nı delme doğrultusunda oy kullanan yüzde 60 sağcı.

Kürt sorununda adım atacağını ısrarla söyleyen bir hükümeti onaylayan yüzde 60 sağcı.

Abdullah Öcalan'la görüştüğünü söyleyen bir hükümete onay veren yüzde 60 sağcı.

Ergenekoncuların, darbecilerin, Balyozcuların, Kafesçilerin yargılanmasını olumlayan yüzde 60 sağcı.

Askerlerin sivil mahkemelerde yargılanmasını, sivillerin ise askerî mahkemelerde yargılanamamasını isteyen yüzde 60 sağcı.

Anayasa Mahkemesi'nin meclis kararlarına istediği gibi müdahale etmesini, beğenmediği partiyi istediği gibi kapatmasını istemeyen yüzde 60 sağcı.

Demokratik yöntemlerle seçtiği temsilcilerin, hiç kimsenin seçmediği askerler tarafından kontrol edilmesine itiraz eden yüzde 60 sağcı.

O zaman sola ne gerek var ki bu memlekette?

Halkımız da "Hiç gerek yok" sonucuna varmış herhalde ki, sadece yüzde 1'i "en hakiki" sola oy verecek!

Roni Margulies

Küresel ısınma öldürüyor

Tüm dünya insanlık tarihinin en sıcak yıllarını yaşıyor. Süratle artan sıcaklıklar ani iklim değişikliklerine ve "doğal" afetlere neden oluyor.

Pakistan'da yaşanan sel felaketi 13 milyondan fazla insanın yaşamını etkiledi, binlerce insanın ölmesine, kaybolmasına neden oldu. Çin'de toprak kayması, Grönland'da tarihteki en büyük buz dağı kopuşu yaşandı. Rusya'da büyük orman yangınları yaşandı.

İklim değişikliğinin zararlarını en aza indirmek üzere hiçbir adım atılmadığı gibi Meksika Körfezi'nde patlayan BP tankerlerinden aylarca petrol sızmasının da apaçık gösterdiği gibi dünyanın bu hâle gelmesinin sorumlusu kapitalizm.

İklim bilimcileri de artık rapor hazırlamaktansa eylem çağrısında bulunmayı tercih ediyorlar.

350 kampanyası aktivisti de olan NASA Godard Enstitüsü Başkanı James Hansen, iklim değişikliğinde geri dönülemez noktaya yaklaştığımızı söylüyor ve fosil yakıtlara bağımlılığı sonlandırmak için gençleri 'ayağa kalkmaya' yaşlıları ise gençlere destek olmaya çağırıyor.

iklim için küresel eylem günü

10/10/10!

10 Ekim 2010'da, dünyanın 4 binden fazla noktasında küresel iklim değişikliğine karşı "eylemce" var.

Aktivistlerin aynı zamanda eğlenecekleri bu eylemler, atmosferdeki karbondioksit oranının milyonda 392 parçacıktan 350 parçacığa indirilmesini talep eden "350" kampanyası 350.org'un öncülüğünde gerçekleştiriliyor.

10 Ekim'de saat 15.00'te Galatasaray'dan başlayacak olan müzikli, danslı, bandolu, mızıkalı yürüyüş Taksim Meydanı'nda bitecek ve hemen ardından Taksim Gezi Parkı'nda sergilerin ve konuşmaların da olacağı bir şenlik gerçekleştirilecek.

Tanınmış savaş karşıtı ve antikapitalist düşünür Noam Chomsky ve Irak Dünya Mahkemesi Başkanı ve Nobel barış ödüllü uluslararası hukukçu Prof. Dr. Richard A. Falk da İstanbul'daki 10/10/10! eylemine katılacak.

350.org basın toplantısı yaptı

350.org ekibi 10/10/10 tarihinde iklim değişikliğine karşı gerçekleşecek eylemce için 25 Eylül'de, Taksim Hill Otel'de bir basın toplantısı düzenledi.

Açık Radyo, Açık Gazete programcısı ve iklim aktivisti Ömer Madra ve Küresel Eylem Grubu'ndan Gökşen Şahin'in konuşmacı oldukları toplantıda, şu anda milyonda 392 parçacık (392ppm) olan atmosferdeki karbondioksit miktarının güvenli üst sınır olan milyonda 350 parçacığa düşürülmesi gerektiği vurgulandı.

350 sayısına ulaşmak için hükümetlerin acil önlemler alması, enerji ve ulaşım politikalarında radikal değişiklikler yapmaları; petrol, kömür gibi fosil yakıtlara bağımlılıktan kurutulup nükleerin iklim değişikliğine çare olmadığı gerçeğini kabul etmeleri ve güneş, rüzgâr gibi yenilenebilir enerji kaynaklarına yönelmeleri gerektiği belirtildi.

Küresel iklim değişikliğinden kaynaklanan felaketlerin sayısının hızla arttığına dikkat çeken aktivistler herkesi 10 Ekim 2010'da yapılacak eylemceye çağırdılar.

350.org öncülüğünde geçen sene Ekim ayında gerçekleştirilen ve Küresel Eylem Grubu'nun da içinde bulunduğu 350 ppm eylemi dünya çapında 181 farklı ülkede yapılmıştı. Aynı günde dünyanın dört bir yanında yapılan 5200 etkinlik CNN'e göre "gezegen tarihinin en yaygın politik etkinliği" olmuştu.

Küresel Eylem Grubu sokakta

Küresel Eylem Grubu (KEG) aktivistleri 10/10/10! eylemcesi için harıl harıl çalışıyorlar. Her gün saat 17.00'de Beyoğlu'nda stand açılıyor ve bildiri dağıtılıyor. Okullara ve sokaklara stickerlar yapıştırılıyor. Faaliyetler başka semtlerde ve üniversitelerde de standların açılmasıyla, afişlerin asılmasıyla ve iklim değişikliğiyle ilgili yapılacak toplantılarla devam edecek. Sen de katıl, dünyayı kurtar!

www.kureseleylem.org

VENEZUELA

Yoksullar Bolivarcı devrimi desteklemeye devam ediyor

Venezuela'da 26 Eylül'de yapılan seçimlerden Chavez'in Venezuela Birleşik Sosyalist Partisi(PSUV) birinci parti olarak çıksa da, sağcı muhalefetin meclise geri dönmesi, Chavez'in işini zorlaştırabilir. PSUV seçimden önce hedeflediği üçte ikilik çoğunluğa ulaşamadı. 2005'de yapılan parlamento seçimlerinde sağcı muhalefet partileri seçimleri boykot etmiş, bu da meclisin çoğunluğunun Chavez'in partisinden oluşmasına neden olmuştu. Chavez bu çoğunluğu kullanarak anayasada değişiklik yapabildi. Bu seçimlerde muhalefetin hedefi Chavez'in üçte ikilik bir çoğunluğa erişmesini engellemekti ve bunu da başardılar. Peki solda son yıllarda sürekli özenilerek bakılan Venezuela "Devrimi"nde sorunlar mı var?

Hugo Chavez sosyalist sol politikalarla iktidara geldi ve vaadettikleri konusunda önemli adımlar gerçekleştirdi. Daha önce üst ve orta sınıflara akıtılan petrol gelirleri eğitim, sağlık ve sosyal güvenlik projeleri için harcandı. Yoksullukla savaş konusunda önemli mesafe katedildi.

Ülkedeki patronlar elbette Chavez'in uyguladığı bu politikalara sessiz kalmadılar. Chavez karşıtı bir darbe yapmaya çalıştılar, ancak başarısız oldular. Ülkenin ekonomisini felç etmek için işletmelerini kapatarak greve gittiler. Tüm bunlara rağmen işçi sınıfının ve yoksulların kitlesel mobilizasyonu her seferinde bu problemlerin üstesinden geldi.

2009'a kadar işler Chavez açısından oldukça iyi gitti. Ancak ekonomik kriz bu tabloyu değiştirdi. Ülkedeki gerçek enflasyon resmi rakam olan %30'un çok üzerinde. Ülkedeki büyüme rakamları eksi değerlerde, yeni oluşturulan sağlık sistemi de çökmek üzere.

Chavez yanlıları mecliste çoğunluğu kazandı, ama darbe yanlısı muhalefet de mecliste grup kurmayı başardı.

Chavez'in iktidarı boyunca hem partisi PSUV içinde hem de devlet yapısında yeni bir bürokrasi gelişti. Chavez ile birlikte anılan kırmızı tişörtlüler arasından çıkanlar şimdi yüksek maaşlar alıyor, yolsuzluklara bulaşıyorlar. Eski devlet bürokrasisi yerini yenisine bırakırken, yolsuzluklar halkın gözünün önünde yaşanmaya başladı. Yüksek dereceli devlet görevlilerinin aldığı çok yüksek ücretler, devlet petrol şirketinin, bankaların ve diğer devlet kurumlarının her derecesinde yaşanan yolsuzluklar... Chavez zaman içinde kendisini iktidara getirenlere de saldırdı. Örneğin topraklarının devlet kömür şirketi tarafından alınmasına karşı mücadele eden yerli toplulukların liderleri hakkında kovuşturmalara gidildi, Chavez işçi liderlerini 'karşı devrimciler' olarak suçladı.

Sağcılar yükselen suç oranın sorumlusunun Chavez'in yaptıkları olduğunu iddia ediyor ve ellerindeki ekonomik gücü politik güce dönüştürmek istiyorlar. Ancak Venezuela işçi sınıfı Chavez öncesini unutmuş değil. 2002'de Chavez karşıtı darbeye karışanların aday olduğu sağ listeler işçi sınıfından destek bulamıyor. Venezula'da şimdi bürokrasiye ve yolsuzluğa savaş açmanın tam zamanı. Venezula'daki değişimin gerçekten sosyalizme doğru olmasının tek yolu Chavez'in 2012'de yeniden başkan seçilebilmek için çabalamaktan vazgeçip hareketin başladığı yere, tabana, işçi sınıfına dönmesi gibi gözüküyor.

Onur Devrim Üçbaş

Fransa: Kazanana kadar grev

Fransız işçi sınıfı daha çok çalışıp, daha az maaş alacağı bir emeklilik sistemine karşı direniyor.

Sağcı Sarkozy hükümeti emeklilik sisteminin 32 milyar dolar açık verdiğini söyleyerek "acı reçete"yi dayatıyor. ,

Planladıkları değişikliğe göre emeklilik haklarının tümünü kullanmak isteyenler şimdiki gibi 65 değil 67 yaşına kadar çalışmak zorunda olacak. Minimum emekli olma yaşı ise 60'dan 62'ye çıkarılacak.

Ayrıca çalışanların verdiği primler de artacak. Sarkozy'nin emeklilik sorunu için bulduğu çözüm yöntemi bu.

Daha önce veri kalkanı diyerek büyük şirketlerin vergi oranını düşüren, batan şirketleri kurtarmak için 120 milyar euro'yu iki haftada kullanan Sarkozy'nin gözü yine Fransız işçilerinin cebinde. Ancak işi hiçbir zaman kolay olmamıştı, bu kez de olmayacak.

23 Eylül'deki gösteriler herkesin beklediğinden çok daha kalabalık geçti.

Üç milyon kişi sokaklara çıktı. Gençler ve özel sektörde çalışan işçiler de greve katılıyorlar. Greve çıkma oranı bazı özellikle bazı sektörlerde çok yüksek. Örneğin, kimya sektöründe çalışanların %80'i grevde.

Hareket, gücünü korumaya devam ediyor. Sendikaların önündeki eylem takvimi şöyle: 2 Ekim'de eylemler ve 12 Ekim'de de bir günlük genel grev yapılacak.

İşçilerin amacı 5 Ekim'de Senato'da görüşülecek olan yasanın geri çekilmesini sağlamak.

Fransız işçi sınıfı 1995'de ve 2006'da buna benzer yasaların geri çekilmesini sağlamıştı ve bunu yeniden yapabilir.

İşçi hareketindeki ana tartışma bunun nasıl yapılacağı üzerine yoğunlaşıyor.

Fransa'daki devrimci marksistler tek günlük bir genel grevin yeterli olmayacağını, hareketi büyütmenin ve kazanana kadar grev yapmanın gerekliğini vurguluyorlar. Ancak böyle bir grev zaferi garantileyebilir.

Yetmez, yeni bir anayasa istiyoruz

Anayasa değişikliği referandumunda 'Yetmez ama Evet' kampanyasını sürdüren aktivistler 25 Eylül Cumartesi günü Muammer Karaca Tiyatrosu'nda düzenledikleri forum ile 'Yetmez, yeni bir anayasa istiyoruz' kampanyasını başlattı.

Referandum sürecinde 'Yetmez ama evet' sloganının bulduğu toplumsal karşılık ve etki, referandumun hemen ertesi günü, değişiklik paketine 'hayır' diyenler de dahil olmak üzere yüzlerce insanın, hiç vakit kaybetmeden, Kenan Evren ve darbecilerin yargılanması için suç duyurusunda bulunmaya koşması ve şimdi yine 'hayır' ve 'boykot' diyenler de dahil olmak üzere herkesin yeni bir anayasa için kolları sıvaması bize tek bir şeyi gösteriyor; toplumdaki değişim isteğini. Bu değişim isteğinin bugünkü adı yeni bir anayasa.

Darbesiz anayasa yapmak

Her satırına özgürlük ve demokrasi düşmanlığı sinmiş olduğundan kimsenin kuşku duyamayacağı 12 Eylül anayasası, 'siyaset kötüdür' ve 'halka, dolayısıyla halkın seçtiklerine güven olmaz' düşüncesinden yola çıkarak, toplumu disipline etmek ve sıkı bir kontrol altına almak için yapılmıştı. Aslında 12 Eylül anayasasının yaptığı 27 Mayıs ile başlayan darbeler sürecini daha da pekiştirip askeri vesayeti güçlendirmekten başka bir şey değildi. 27 Mayıs anayasası Demokrat Parti'nin 'tek parti diktatörlüğünü' yıkarak, parlamentonun yetkilerini asker, sivil bürokrasinin kurumlarına verdi. MGK, Anayasa Mahkemesi ve çeşitli yargı organları bu anayasa ile oluşturuldu. 12 Eylül işte bu anayasayı daha da pekiştirerek askeri vesayetin daha da güçlenmesini sağladı. Dolayısıyla 12 Eylül anayasasının tamamen değişmesi aslında sadece bugünkü anayasanın değişmesi değil, 27 Mayıs ile başlayan darbeler ve darbelerle anayasa yapma geleneğinin sona ermesidir.

1000 yılın erken finali

Bugün kendisini, bu talebi yerine getireceğini iddia edenleri bile ezip geçebilecek ya da önüne katıp sürükleyebilecek kadar güçlü bir şekilde ifade eden bu değişim isteği bir günde ya da sadece referandum süreciyle ortaya çıkmadı. Aslında 28 Şubat darbesi, çeşitli toplumsal gelişmeler sonucunda 12 Eylül'ün ölü toprağını üzerinden atmaya başlayan toplumu yeniden hizaya sokma çabasından başka bir şey değildi. 28 Şubat'ın 1000 yıl süreceği iddiası, bu müdahalenin sadece o günkü iktidarı devirmek amacıyla sınırlı olmayıp, toplumun bundan sonraki geleceğini şekillendirme hedefini güçlü bir şekilde gösteriyordu. Ancak Kasım 2002 seçimleri bunun hiç de kolay olmayacağının ilk işareti oldu. Ergenekon davası sürecinde ortaya çıkan darbe planları 28 Şubat'tan sonra da bu hizaya sokma çabalarının devam ettiğini gösterdi. 27 Nisan muhtırası ise 'Ne mutlu Türk'üm demeyen herkes düşmanımızdır' diyerek bu topraklarda yaşayan ve varlığının görünür olmasını isteyen halklara bir kez daha gözdağı verdi.

Ancak bu sefer işler eskisi gibi gitmedi. Hiçbir inkara yer bırakmayacak şekilde ortaya dökülen darbe planları, bugüne kadar 'kutsal' ve 'dokunulmaz' olan askeri vesayetin sarsılmasında büyük rol oynadı.

Bu askeri vesayeti koruyan en önemli kurumlardan biri olan yargıda yeterli olmayan ama önemli değişiklikler getiren bu anayasa değişikliği paketi de, sadece AKP ile vesayet arasında süren mücadelenin sonucu değildi. Aynı zamanda, 28 Şubat ve sonrasında toplumu yeniden şekillendirme çabasına karşı oluşan toplumsal direncin bir sonucuydu. Halk, hem AKP'ye hem de DTP'ye açılan kapatma davalarına rağmen yine aynı partilere oy vermeye devam etti. Balyoz darbe planı ortaya çıktığında onbinler sokaklara dökülerek 'Bir daha asla' diye yürüdüler. Anayasa mahkemesinin başörtüsü yasasını iptal etmesine rağmen, başörtülü kadınlar mücadele etmeye devam ettiler.

Bu değişimin önünü açan ve onu kaçınılmaz kılan bir diğer gelişme ise Kürt sorunu konusunda yaşandı. Türk olmayan herkesin ve dolayısıyla Kürtlerin varlığının inkarı üzerine kurulu 12 Eylül anayasasına inat, Kürt halkı kendi gerçekliğini ve varlığını inkara yer bırakmayacak şekilde dayattı.

Tüm bunların karşısında, 'Türkiye İran olacak', 'şeriat gelecek', 'vatan bölünüyor' gibi, argümanların toplum gözünde hiçbir karşılığı olmadığını ise, son olarak, anayasa değişikliği için yapılan referandumun sonuçları bir kez daha gösterdi.

Hemen şimdi yeni bir anayasa

'Yetmez ama Evet' kampanyasını yapan aktivistler, referandum süreci boyunca, bu anayasa değişikliği paketinin kesinlikle yeterli olmadığını, toplumun ihtiyacı olanın yeni, hiçbir darbecinin eli değmeden yapılmış bir anayasa olduğunu anlattılar. Bunu anlatırken, güvendikleri şeyin, AKP ya da başka bir güç değil, toplumda aşağıdan gelen bu değişim isteği olduğunu söylediler. Bugün, BDP ve CHP de dahil olmak üzere istisnasız herkesin yeni bir anayasa için kolları sıvamış olması, referandum sürecinde 'yetmez ama evet' diyerek demokrasi talebini dillendirenlerle Kürtlerin özgürlük mücadelesinin birleşme şansının doğmuş olması, yeni bir anayasa yapmak için bize çok uygun bir ortam sağlıyor. Herkes yeni bir anayasa istiyor. Ancak bizler hiçbir iktidarın bize demokratik, sivil bir anayasayı altın tepside sunmayacağını biliyoruz. Devletin bir yandan Kürtlerle masaya otururken, bir yandan da AKP ve CHP'nin anadilde eğitime karşı çıkma konusunda anlaşmaları, mücadele etmediğimiz sürece böyle bir anayasaya yapılmayacağının işaretlerinden bir tanesi. Şimdi Kürtlerin ve başörtülü kadınların sorunlarını çözen, işçi sınıfına grev hakkını tanıyan, sadece Müslüman Sünni Türklerin değil, bu ülkede yaşayan herkesin eşit vatandaş olacağı yeni bir anayasa için mücadele etme zamanı.

Yeni anayasa mücadelesi için ne dediler?

'Yetmez, yeni bir anayasa istiyoruz' diyenler 25 Eylül Cumartesi günü Muammer Karaca Tiyatrosu'nda yapılan forumda buluştu. Foruma dinleyici olarak 400 kişi katıldı. Konuşmacılar yeni bir anayasa konusunda şunları söyledi:

Adalet Ağaoğlu:

"Yapacak çok işimiz var. 13 Eylül'de mahkemeye gitmek ilk adımımızdı. Bazı maddeler olumlu olmakla birlikte, bunların içinin doldurulması önemli. Sivil bir anayasa için bize çok görev düşmekte."

Osman Can:

"Türkiye önemli bir noktaya geldi. Bu başarıda "Yetmez ama EVET"in katkısı büyük. Bu sistemin temel ideolojik parametreleri, referansları tükendi. Bugün artık ufuğa bakıyoruz. Bu ufuk yeni bir anayasa olacaktır. Yeni anayasa, detaylı bir anayasa olmamalıdır. Bu anayasa, toplumda tek ve meşru bir alan olan parlamentonun alanını daraltmamalıdır. Sorunların çözümüne imkan sağlayan bir anayasa olmalıdır. Meclisin iradesinin bütün toplumun reflekslerine duyarlı olduğu bir meclise imkan sağlayan bir anayasa olmalıdır. Teknik değil, çerçeve bir anayasa olmalıdır."

Şenol Karakaş:

"12 Eylül referandumunun en önemli sonucu, yoksulların zenginleri yenmesidir. MHP'nin geriye itilmesi ve etkisizleştirilmesi önemlidir. MHP erirken barış süreci gelişecektir. Devletin Kürtlerle masaya oturması bunu gösteriyor. Demokrasiyi ve özgürlüğü savunanlarla Kürtlerin mücadelesi birleşti. Şimdi Kürtlerin ve başörtülü kadınların sorunlarını çözen, işçi sınıfına grev hakkını tanıyan yeni bir anayasa için mücadele etme zamanı."

Roni Margulies:

"Mevcut anayasa, Türk Müslüman Sünni Hanefi olmak için yaratılan bir anayasadır. Bu anayasanın benimle, Kürtlerle, Alevilerle bir alakası yok. Bu anayasanın inançlı Müslüman çoğunlukla bir alakası yok. Yeni anayasa, bu ülkede yaşayan herkesin eşit vatandaş olacağı bir anayasa olmalıdır."

Mehmet Rasgelener:

"Çağdaş normlara uygun, insan haklarını dikkate alan bir anayasa talebini her platformda dillendirmeliyiz. Bu platform gibi işbirliğini, güç birliğini devam ettirmek zorundayız."

Sezai Temelli:

"Süreci politikleştirdik, iyi bir şey yaptık. Yeni anayasayla toplumun bağını kurabilmeliyiz. YÖK'e karşı kampanya yürütmeliyiz."

Hilal Kaplan:

"Türkiye'de vatandaşlara devletin uyguladığı bir tür kimlik politikası var. Biz, devletin bu ötekileştirme politikasından yılmayarak, sorunlarımızın ortak olduğunu görerek bir araya gelmiş durumdayız. Zorunlu din derslerinin seçmeli olması, cemevlerinin ibadethane olarak tanınması ve Diyanet'in adım adım lağvedilmesi için mücadele etmeliyiz."

Garo Paylan:

"Bu kampanyada, bir Ermeni olarak ilk kez kazanan tarafta oldum. Yüzyıldır süren bir düzen var ve binlerce suçu var. Özellikle bize karşı. Biz bu düzene tokat attık. Bu düzen, Ermeni okulları da dahil tüm okullarda "Varlığım Türk varlığına armağan olsun" dedirtti. Bir Ermeni çocuk için bu çok zor. Yetmez ama EVET diyenler bir arada yaşamanın nasıl olacağını da anlatmalı."

Ayhan Ogan:

"Bu süreçte çok önemli bir gedik açıldı. Ermeni, Alevi, Kürt kardeşlerimizin haklarının korunmasında önce bizler güvence olacağız. Birbirimize sahip çıkacağız."

Ferhat Kentel:

" İstediğimiz anayasa her şeyi anlatan, madde madde ayrıntılara girmeyen, toplumsal uzlaşmaya dayanan, devletin kutsallığını değil vatandaşın kutsallığını önemseyen bir yapıda olmalı."

Turgay Oğur:

"Mevcut anayasaya göre Ankara başkent. Bir saldırı olsa başkent değiştirilmeyecek mi? Anayasanın değiştirilemez hiçbir hükmü olmamalı."

Mücteba Kılıç:

"Yeni anayasa 1982 anayasasına benzememeli. Bu anayasa resmi ideolojiyi dayatan, parti kapattıran bir anayasa. Yeni anayasa tartışarak, toplantılar düzenleyerek bir süreci başlatmalı. Güney Afrika'da olduğu gibi halkın katılımı sağlanmalı."

Tuğba Öz:

"Toplumun özgüveni artık zayıf değil. Derin devlet bir korku imparatorluğu oluşturmuştu. Suç işlemek için örgütlenen, can yakan çetelerin artık tamamen tasfiye edilmesi için yeni bir anayasa şarttır."

BDP ve CHP de yeni anayasa istiyor

BDP Genel Başkanı Selahattin Demirtaş, 23 Eylül'de hükümet ile BDP arasında gerçekleşen görüşmenin ardından yaptığı açıklamada, "Yeni Anayasa'nın referandumdan sonra yapılması gerektiğini düşünüyoruz. Bu nedenle biz yaptığımız görüşmede yeni bir anayasa sürecini desteklediğimizi ve bunun başlamasının katkı olabileceğini, referandum sonrası ortaya çıkan bu sorunun ötelenmemesi gerektiğini söyledik. Bu Anayasa'nın nasıl hazırlanacağı konusunda da BDP olarak fikirlerimizi hükümete aktardık. BDP barışa da demokrasiye de destek vermeye hazırdır. Hükümetin de bundan sonra siyasi cesaret gösteren bir tutumda olmasını temenni ediyorum. Biz yeni anayasa tartışmaları sürecinde biz bu politikaları sunacağımızı biliyoruz. Demokratik özerklik ve anadilde eğitim de BDP'nin talepleridir" dedi.

Böylece, referandumda 'evet' diyerek batıda demokrasi talebini dile getirenlerle, özgürlük isteyen Kürtlerin buluşması için tarihsel bir fırsat doğmuş oldu. Bu iki kesimin ortak mücadelesi, sivil ve demokratik bir anayasa yapılmasının ne önemli garantisidir.

CHP

Aynı şekilde, Kılıçdaroğlu ve Erdoğan arasında gerçekleşen görüşmeden de, yeni bir anayasa yapılması için komisyon kurulması sonucu çıktı.

Yeni bir anayasa yapma konusunda herkes anlaşıyor. Bize düşen bu anayasanın demokratik, bu ülkede yaşayan herkesi kapsayan, Kürtlerin taleplerini göz ardı etmeyen bir anayasa olması için mücadele etmektir.

Sivil diktatörlük iddiaları neyi gizliyor?

Referandum kampanyası boyunca ve sonrasında başlayan bir sivil diktatörlük tartışması var. Anayasa'da yapılan değişikliklerin sivil bir diktaya yol açacağı iddia edildi. Kemalistlerin kontrolündeki yargı organlarından, çeşitli köşe yazarlarından, CHP ve MHP'den gelen bu iddiayı hayırcı ve kimi Türk boykotçu solcuları da paylaştı.

Yargı organları, köşe yazarları bu iddiayı kabaca öne sürerken iddiayı tekrarlayan solcular tartışmayı kendilerince inceltmeye çalıştı.

İddiaya göre sivil diktatörlüğün nedeni HSYK ve Anayasa Mahkemesi'nde yapılacak değişiklikler. Bilindiği gibi bu iki üst hukuk kurumunun yapıları değişiyor, her iki kuruma da daha fazla üye giriyor. İşte sivil diktatörlüğü savunalarının en önemli kanıtı bu.

Öncelikle, Anayasa Mahkemesi 1960 darbesi ile kuruldu ve son zamanlardaki tutumu biliniyor, bu mahkeme TBMM'nin üzerinde bir üst yasama organı gibi çalışmaya başladı. HSYK ise 12 Eylül generalleri tarafından kuruldu ve bilindiği gibi sınırları çok belirgin bir politik yapıya sahip. Bir savcı, bir yargıç 12 Eylül generalleri hakkında dava açmaya kalkarsa hemen işinden atıyor ve aralıksız bir biçimde Ergenekonculari yargılayan hakimleri ve bu davaların savcılarını değiştirmeye çalışıyor. Şimdi, halkın yüzde 58'inin oylarıyla bu iki hukuk kurumunun yapısı bir ölçüde değişecek.

Bu değişiklik neden sivil diktatörlüğe yol açıyor? Çünkü yeni üyelerin çoğunu TBMM seçecek. Kimilerine göre halkın temsilcilerinin seçimi sivil diktatörlük oluyor. O kadar alışmışlar ki her şeyi askerlerin, Türk Silahlı Kuvvetleri'nin seçmesine bir başka olasılığı hiçbir biçimde kabullenemiyor.

Hayırcı ve boykotçu Türk solcularının bir de tarihsel iddiaları var. Hitler'in iktidarı da sivil diktatörlüktü. Doğru, Hitler bir sivildi. Ama Hitlere sivil diktatör demek gerçekten sosyalist teoriyi altüst etmek demek oluyor.

Her şeyden önce bu "sivil" Hitler'in SA ve SS denen silahlı örgütlenmeleri vardı. Açıktan gösteri yapan bu örgütlerden SS Hitler'in iktidarında da Nazizmin koruyuculuğunu yaptı.

Hitler iktidara Alman büyük burjuvazisinin güvenini kazandıktan sonra gelebildi. Bu aşamada Alman ordusunun generalleri artık Nazilerden yana tutum almışlardı. İçlerinde direnenler, Nazileri kabul etmeyenler oldu ama halledildiler!

Sonuçta Alman Nazileri Sosyal Demokrat ve Komünist Partisi'nin toplam oylarından daha az oyla iktidara geldi ve bunun tek nedeni elindeki silahlı SS ordusu ve Alman ordusunun desteğiydi.

Hiçbir diktatörlük bir baskı aracına sahip olmadan oluşamaz. AKP ile TSK arasındaki çelişki biliniyor. Zaman zaman çeşitli konularda aralarında anlaşmalar olsa da TSK'nın AKP'nin sivil diktasının baskı gücü olacağını düşünmek saçmalıktan başka bir şey değil.

Ama sivil dikta iddiasını öne sürenler polisi, polisin Ergenekon operasyonlarını gösteriyorlar. İşte, baskı aracı diyorlar. Polis elbette bir baskı aracı, bu işlevini yerine de getiriyor ama polis bir diktatörlüğün ihtiyacı olan baskıyı tek başına yerine getirebilecek bir güç değil ve üstelik Türkiye'de ordu sivil diktatörlük kurduğu iddia edilen AKP'ye karşı sayısız darbe planları yaparken tamamen yetersiz.

Sivil diktatörlükten bahsedenler aslında kurnazca askeri vesayeti gizliyorlar ve bu tabii bu gizlemenin arkasında askeri vesayete hizmet anlayışı var.

Bugün sorun sivil diktatörlük değil, askeri vesayetin yıkılması, geriletilmesidir. Bu doğrultuda çok adım atıldı ama henüz askeri vesayet geriletilmesi gereken noktaya kadar itilemedi. Çevresinde sağdan ve soldan kendisini koruyan çok güç var ama halkın iradesi sürekli olarak bu güçlerin önüne çıkıyor. Nişantaşı, Bağdat Caddesi, Çankaya, Karşıyaka, Levent sağcısı, solcusu ile hayırcıların, askeri vesayetin koruyucularının yanında yer alırken Türkiye'nin her yerinde halk yığınları askeri vesayete karşı küçücük adımlar için bile olsa oy veriyor.

Doğan Tarkan

sosyalist işçi

Yepyeni bir dönemde mücadeleye

Referandum sonuçları koşulları bütünüyle değiştirdi. Şimdi, 12 Eylül darbesinin etkisinden her yönüyle kurtulmuş, yeni bir anayasa hazırlığından CHP genel başkanı bile söz etmeye başladı.

Kenan Evren hakkında suç duyurusunda bulunmak moda oldu. Her gün, çeşitli kurum ve bireyler darbeciler hakkında suç duyurusunda bulunuyor.

Koşullar radikal biçimde değiştikçe, devletin esas sahiplerinden de beklenmedik açıklamalar gelmeye başlıyor. Bu sesler, koşulların daha da hızla değişmesine neden oluyor. Önce emekli Oramiral Atilla Kıyat, "93-97 arasında faili meçhul devlet politikasıydı" dedi. Geçtiğimiz hafta içinde ise emekli Albay Arif Doğan, "JİTEM var, ben kurdum. Yok diyene hodri meydan" açıklamasını yaptı.

Değişimin hızını gösteren bir diğer gelişme ise Kürt sorununda barış yönünde atılan adımların hızlanması. Aysel Tuğluk'un Abdullah Öcalan'la görüşmesi ve ardından yaptığı açıklamalar barış için tarihi bir fırsatın yavaş yavaş olgunlaştığını gösteriyor.

Başörtülü kadınların üzerindeki baskının son bulması için CHP genel başkanı hamle yapmaya hazır olduğunu açıkladı. CHP'den beklenmeyen hareketler bunlar ama değişimin hızını ve kesinliğini göstermesi açısından önemli.

"Yetmez ama evet" kampanyası, referandum sürecinde yarattığı politik etkiyle bu değişim sürecinin en önemli dinamiklerinden birisi oldu. TÜSİAD, Kenan Evren, CHP ve MHP'nin başını çektiği "Hayırcı" bloğun vesayetçi politikalarının mahkum edilmesinde "Yetmez ama evet" diyen sosyalistlerin rolü çok büyük oldu.

Şimdi bu rolü, bu hızlı değişim sürecinde yeniden oynamak, yeniyi yaratmak için, işçi sınıfı ve ezilenlerin yaşanan değişimden en büyük kazanımla çıkması için sert bir mücadeleye atılmak gerekiyor.

Kürt illerinde boykot tutumunu benimseyen, özgürlük mücadelesinin en önemli bileşenleriyle, batıda "Yetmez ama evet" diyenlerin birliği sağlamak, lafta değil, mücadelede birliğini sağlamak çok önemli. Kürt halkının olgunlaşan barış sürecinden hangi kazanımlarla çıkacağını belirleyen, bu mücadele olacak. AKP'nin her an PKK tasfiyesine dönüşebilen "açılım" mantığına karşı Kürt halkının yalnız kalmaması çok önemli.

Kamu çalışanlarının grev hakkı için sürdüreceği mücadele çok önemli. Yoksulluğa, ardı arkası kesilmeyen yeni liberal politikalara karşı mücadelede, 28 Ağustos "yetmez ama evet" yürüyüşünde binlerce insanın haykırdığı, "Emekçilerin örgütlenme özgürlüğü için yetmez ama evet" sloganını gereklerini yerine getirmek üzere yepyeni bir mücadele başlatmalıyız.

Üniversitelerde YÖK'ü dağıtacak, kadınlar üzerindeki fiili baskıyı yok edecek, eşcinseller üzerindeki şiddete son verecek, iklim değişiminin yarattığı tehdide karşı mücadeleyi örgütlemek zorunda olduğumuz yeni bir döneme girdik.

Askeri vesayete ve yeni liberal politikalara, askeri vesayetin temsil ettiği baskılara ve yeni liberal politikaların derinleştirdiği yoksulluğa ve örgütsüzlüğe karşı mücadele önümüzdeki döneme damgasını basmak zorunda. Askeri vesayet bir ölçüde geriletildi, ama mağlup edilmiş değil. Ergenekon, başını hiç kaldırmayacak ölçüde ezilmedi.

Askeri vesayeti tümüyle geriletmek için mücadele, hala en önemli başlıklardan birisi.

Enerjide, ekosistemin katliamında, 4C gibi uygulamalarda, yeni otoban yapımlarında, HES ve kömürlü termik santral planlamalarında, milyarlarca dolarlık özelleştirmelerde yüzünü gösteren yeni liberal politikalara karşı mücadele, bu mücadelede işçi sınıfının örgütlülük düzeyinin yüksek olması için gösterilecek çaba çok önemli.

Kürt halkının barış sürecinden en büyük kazanımla çıkma mücadelesiyle belediyelerde örgütlenen emekçilerin haklarının korunması ya da kamu çalışanlarının grev hakkını elde etmek için vereceği mücadele birbirine kopmaz bir biçimde bağlanmak zorundadır.

Sosyalistler, bu görevleri yerine getirmek için yeni döneme uygun bir örgütlenme adımı atmanın da gerekli olduğunu biliyor. Devrimci bir partiye, kitlesel bir sol harekete, tüm mücadele başlıklarında uyumu örgütleyecek, aşağıdan eylem ve kampanyaları birleştirebilecek, mücadele eden işçilerin yüzünü dönebileceği bir örgütlenmeye, bu örgütlenmenin güçlenmesine ihtiyacımız var.

Şimdi bu ihtiyacı karşılamak için harekete geçiyoruz.

2009'da IMF protestosu ve 1 Mayıs gösterileri sırasında eylemciler Tophane'de linç edilmek istenmişti.

Tophane baskını neyi gösterdi?

İstanbul'da Tophane semtinde bulunan 5 sanat galerisinin ard arda basılması büyük bir tartışma yarattı.

Doğan Holding'in liderliğindeki koro "Tehlikenin farkında mısınız?" şarkısını söylemeye başladı hemen. Hedef sokakta "içki içilmesiydi" onlara göre, içki "laik yaşam tarzının bir simgesiydi" ve "dinciler" bunu hedef almıştı.

Felaket tellaları ortalığı iki gün velveleye verdi, fakat ardından ortaya çıkan gerçekler bu saldırının 12 Eylül referandumunda evet'in yüzde 58 olmasıyla ya da AKP'nin sivil diktasını kurmaya başlamasıyla ilgisinin olmadığını gösterdi.

2009'da IMF karşıtı gösterilerde ve 1 Mayıs'ta polisten kaçan eylemcileri döven mahalleli o akşam kaldırımlarını sergi açılışı kokteyli için dolduran 400 davetliye saldırmıştı.

Kentsel dönüşüm nedeniyle zenginlerin ve fakirlerin hayatı iç içe geçmişti. Bölge bir sanat mekanına dönüşürken mahalleli "bunlar bizi evden" atacak diye düşmanlığa başlamıştı. Sanat galerileriyle gerilimler bir süredir devam ediyordu. Saldıranlardan bazıları da tıpkı sanatseverler gibi içki içmişti. Ortada dincilik değil, sınıfsal bir mesele vardı.

Tophane kozmopolit bir yapıda. İşsizlik yoğun. Mahallede AKP etkili olduğu gibi MHP ve BBP'de güçlü. Fakirliğin, dışlanmışlığın öfkesini çoğu zaman faşist partiler örgütlüyor. Bu tepki yabancı düşmanı ve saldırgan bir nefreti de bağrında taşıyor. Beyoğlu'nun hemen altında, Taksim'in dibinde, tam da İstanbul'un merkezi büyük bir rant alanı olarak genişlerken Tophane mahallesinde yaşayanların tepkisi bu şekilde patlıyor.

Tophane'de sanat sergilerine yapılan saldırılar kabul edilemez. Bunlar lumpenlerin işidir, tıpkı sol eylemcilere saldırmaları gibi faşizandır. Ancak Tophane'de olanları referanduma bağlamaya çalışmak, içkiyi sembol ilan etmek, sahte korkular yaymak, halkı aşağılamak da aynı ölçüde gericiliktir.

Mahalle baskısının her türüne karşıyız. Yoksulluğa da karşıyız. Bunların tarihi Türkiye cumhuriyetinin tarihiyle özdeştir.

Şimdiyse halkın demokrasi isteği ağır bastığı için Tophane olayı bir aşırılık olarak konuşulup, çok geniş bir çoğunlukça kınanması mümkün oluyor.

Sosyalistler yaşam tarzı etrafında yaratılan tüm bölünmelere ve yaşam tarzını temel alan politikalara karşıdır. Tophane olayı solun işçilerin, yoksulların hareketi haline dönüşmesinin ne denli acil bir görev olduğunu gösteriyor. Rejime karşı yürütülen demokrasi mücadelesini işçi sınıfı hareketine taşımalıyız.

Orhan Değirmenci

Tophane'deki saldırılarda bir çok kişi yaralandı.

e-abone de olabilirsiniz

sosyalistisci@gmail.com

■ Darbeye, Ergenekon çetesine karşıysan,
■ Kürt sorununda demokratik bir çözüm istiyorsan,
■ Cinsiyetçiliğe ve homofobiye karşıysan
■ Küresel krize karşı mücadele etmek istiyorsan
■ Küresel ısınmaya, nükleer santrallara karşıysan

DSiP'e üye ol!

devrimci sosyalizme güç ver
başka bir dünya mümkün

DSİP

www.dsip.org.tr

1905 Devrim,: 1917'nin provası

Rusya'da işçi sınıfının 1917'de iktidarı ele geçirmesinden önceki 20 yıllık süreç, sınıf mücadelesinde işçilerin önüne çıkabilecek bütün politik sorunları, tüm toplumsal sınıfların kendi çıkarlarına göre edindikleri siyasal pozisyonları, önemli virajları, uzlaşmaları, gericilik yıllarını ve devrimi içeriyordu. Bu tecrübeler içerisinde en önemlilerinden biri, hiç kuşkusuz, 1871'in Paris Komünü'nden 34 yıl sonra işçilerin iktidarı almaya talip olabileceğini bir kez daha ispatlayan 1905 Devrimi'ydi.

1905'in hemen başında, 3 Ocak'ta, St. Petersburg'daki Putilov fabrikasının işçileri, işten atılan 4 kişiyle dayanışmak için greve gitti. Polis ajanı Papaz Gapon'un yönetimindeki bir sendikada örgütlü olan işçiler, bu olayın etkisiyle, şehrin dört bir yanında arka arkaya kitlesel toplantılar düzenledi Bu toplantılar, kısa süre içerisinde yalnızca Putilov fabrikasındeki işçilerin değil, tüm Rus işçilerin ekonomik ve politik sorunlarının tartışıldığı yerler hâline geldi.

Gapon, polis teşkilatıyla anlaşmalı olarak, işçi hareketindeki bu kıpırdanmayı kontrol altına alabilmek için, bazı taleplerle Çar'dan merhamet dilenmesini sağlayacak bir gösteri örgütlemeyi düşündü. Fakat şehirdeki sosyalistlerin de çabalarıyla, Çar'a sunulması planlanan talepler gitgide sertleşiyordu: işçilerin örgütlenme özgürlüğü, köylülere toprak verilmesi, ifade ve basın özgürlüğü, kiliseyle devletin ayrılması, Rusya-Japonya savaşının sona erdirilmesi de bu talepler arasında yer aldı.

1905 Devrimi tüm devrimler gibi kendiliğinden başladı. Grev hareketinin yarattığı koşullar, Rus işçi sınıfını kendi iktidar organlarını yaratmaya zorladı.

"İşçi Temsilcileri Sovyetleri dolaysız kitle mücadelesinin organlarıdır. Bunlar grev mücadelesinin organları olarak ortaya çıktı. Koşulların zorlamasıyla, çok çabuk hükümete karşı genel devrimci mücadelenin organları haline geldiler. Olayların gelişimi ve grevden ayaklanmaya geçiş, kaçınılmaz olarak bunları ayaklanmanın organlarına dönüştürdü. Birçok 'Sovyet' ve 'komite'nin Aralık'ta işte tam bu rolü oynadıkları tartışma götürmeyen bir gerçek. Olaylar en çarpıcı ve inandırıcı şekilde kanıtladı ki militan eylem anında böyle organların gücü ve önemi tamamen ayaklanmanın gücüne ve başarısına bağlı."

Vladimir LENİN

Kanlı Pazar

3 Ocak'ta başlayan grev, 7 Ocak'ta 150 bin işçinin katılımıyla şehir çapında bir genel greve dönüştü. 9 Ocak'ta ise, St. Petersburg'daki 200 bin işçi Çar'ın Kışlık Sarayı'na doğru Papaz Gapon önderliğinde barışçıl bir yürüyüş yaptı. İşçiler Çar'ın ve dini sembollerin resimlerini taşıyorlardı. Fakat gösteri beklenmedik bir şekilde sonuçlandı. Çar, işçilerin taleplerini dinlemeyi reddetti. Askerler işçilere ateş açtı. Binin üzerinde insan öldü.

Tarihe Kanlı Pazar olarak geçen bu olay, işçilerin, Çar'ın resimlerinin ve dini sembollerin, silahlarla korunan sistemin birer parçası olduğunu görmelerine neden oldu. Şehirdeki grevlerin ardı arkası kesilmedi. Ekonomik mücadeleler politik mücadelelerin önünü açıyor, politik talepler ekonomik taleplerle birleşiyordu.

Ağustos ayının başında Çar geri adım atmak zorunda kaldı. İşçilerin en baştaki taleplerinden olan bir ulusal meclisi değil ama, Duma adı verilen, yasama yetkisi olmayan, 1 milyon 400 bin St. Petersburg vatandaşının sadece 13 bin tanesinin oylarıyla belirlenen organlar kurdu. Fakat işçi sınıfının mücadelesi tüm ülkeye yayılmıştı. Ekim ayının ortasında, Moskova'da 8 saatlik iş günü talebiyle başlayan bir grev müthiş bir hızla yayıldı. 1 milyondan fazla işçi grevdeydi. Demiryolları durdu, postahaneler ve okullar kapandı, su ve yakıt kaynakları kesildi. Çar, anayasayı, parlamentoyu, kişilerin sivil özgürlüğünü güvence altına alan yasaları, örgütlenme ve ifade özgürlüğünü, ulus çapında demokratik seçimleri kabul etmek zorunda kaldı.

İşçi örgütleri bununla da yetinmediler ve daha fazla politik talep için mücadeleye başladılar. Kasım ayı ortasında ise yeni bir grev dalgası başladı. Bu kez mücadelenin göbeğinde bir ekonomik talep, 8 saatlik iş günü vardı. 3 Kasım'da St. Petersburglu işçiler şehirde hayatı durdurdu.

Fakat bu grev dalgası ülkenin geri kalan bölgelerinde aynı desteği görmedi. İşverenlerin lokavtları onbinlerce işçiyi etkiledi. Aralık ayının başında Çar gücünü toparlamıştı. Mücadeleci sendikaların önde gelen isimleri tutuklandı, grev karşıtı düzenlemeler yapıldı, baskıcı önlemler alındı. 7 Aralık'ta Moskova'da bu baskıya karşı bir grev patlak verdi. St. Petersburg'da 125 bin işçi Moskova işçilerinin grevine katıldı. Moskova'daki protesto silahlı ayaklanma biçimine dönüştü. Fakat bir haftalık mücadele sonunda, Çarlık Ordusu ayaklanmayı kanlı bir biçimde ezdi.

Sovyetlerin doğuşu

Rusya'da 1905'de olan bitenlerin en önemli özelliği, işçi sınıfının gerçek anlamda kitlesel eylemiyle politika sahnesine çıkmış olmasıydı.

1905 Devrimi'ndeki mücadelenin seyri içinde, tek bir fabrikadaki grevi örgütlemek üzere kurulan grev komiteleri, genelleşerek farklı farklı fabrikalardaki, ve hatta farklı farklı şehirlerdeki işçilerin sorunlarını tartıştıkları organlara dönüştü. Bu organlara Sovyet adı verildi. Lenin, Sovyetleri, işçi sınıfının iktidardaki örgütlenme biçimi olarak tanımlıyordu.

1905'te, kısa bir süreliğine de olsa, 1917'nin Şubat ile Ekim ayları arasında bir kez daha yaşanacak olan ikili iktidar durumu ilk kez görülmüştü. İlki 1905'te St. Petersburg'da kurulan ve kısa sürede hızla tüm ülkeye yayılan bu organlar, toplumun denetiminde Çarlık hükümeti ile yan yana işliyordu. Fakat böyle bir durumun sonsuza kadar sürmesi mümkün değildi. Mücadele geri çekilmeye başlayınca, gerici rejim, işçilerin iktidar organlarını parçaladı ve iktidarını tekrar sağladı.

Devrim ve iktidarın el değiştirmesi

1905 deneyimi gösteriyor ki, her ne kadar işçi sınıfı kitlesel yönetim organlarını da kurmuş olsa, yalnızca kitle grevleriyle kapitalistleri yenmek mümkün değil. Bu yolla egemen sınıftan tavizler koparılabilir; kapitalistler, mülkiyetlerini kaybetmektense, kârlarından taviz vermeyi tercih edeceklerdir. Son tahlilde, egemen sınıfın devrilmesi için zora dayanan bir devrim gerekir. Marks, bu durumu "*Şiddet, doğacak olan her yeni toplumun ebesidir*" diyerek ifade ediyordu.

Devrim aynı zamanda, toplumdaki bütün sınıfların tarihsel anlarda oynayacakları rolleri bir kez daha ortaya koydu. Bütün kritik mücadeleler şehirlerde gerçekleşti, ancak bütün bunlar, Rus toplumunun çoğunluğunu oluşturan köylülerin ayaklanmalarıyla desteklendi. 1905 sonlarından 1906 ortalarında kadar, Rusya'da köylüler toprağa ve ürüne el koydular. Ancak hem şehirlerde işçilerin, hem de bunu destekleyen köylülerin mücadelesi, Çarlık rejimini devirmeye yetmedi. Çar, Moskova'daki ayaklanmayı bastırırken üniforma giyen köylüleri kullandı.

Rusya'da o dönemde gelişmekte olan liberal burjuva sınıfı, ilk başlarda devrimi heyecanla karşıladı. Fakat devrim ilerledikçe, milyonlarca işçi ve köylü politik ve toplumsal mücadeleye katılınca, Ocak ayında grevleri destekleyen burjuvazi, Ekim ayında 8 saatlik işgünü talebine karşı lokavtlara yöneldi. Daha sonra ise devrimin tüm gelişmelerine karşı çıktı.

1905 Devrimi, Bolşeviklerin pek çok temel konuda netleşmesini sağladı. Troçki, Sürekli Devrim teorisini bu dönemde geliştirdi. İşçi sınıfının burjuvaziden ayrı ve ona karşı örgütlenmesinin zorunluluğu, işçi sınıfının köylülüğe önderlik etme gerekliliği ve işçilerle köylülerin kendi iktidar organlarını yaratması gerekliliği, bu dönemin siyasi dersleri arasındaydı. Devrimci parti bu organlarda liderliği almak için mücadele etmeliydi. "İşçi sınıfının hafızası" olan devrimci parti, Bolşevikler, 1917 Ekim Devrimi'ne giden süreçte 1905 Devrimi'nin deneyimine sahipti.

Ozan Tekin

Marksizm sohbetleri

Pardon, emperyalizm mi dediniz!

Bir iddiaya göre, Türkiye'de askeri vesayet sona ermiş durumda! Neden mi? Neden olacak, emperyalizm öyle istemiş de ondan.

2000'li yılların başından itibaren, milliyetçiliğe bağlı bir analiz yamukluğu, bazı solcuların temel bakış açısı haline geldi. Her sorunu emperyalizme havale etmek giderek bir alışkanlık haline geldi. Emperyalizme havale edilen sorunlar, emperyalizm bir dış öğe, dışardan bir baskı ve sömürgecilik olarak kavrandığı için, milliyetçilikle elele gitti. Dışardan bir şey, bir düşman, "içerdeki" "biz"i tehdit ediyor, sömürüyor, bir şeylere bağımlı hale getiriyor, üstüne üstlük kedinin fareyle oynadığı gibi oynamayı da beceriyor.

Dışarıdakinin adresi genellikle Washington olurken, içerdeki "biz" de, Misak-ı Milli sınırları içinde yaşayan millet oluyor.

Televizyonlardaki tartışma programlarında, AKP'nin emperyalizm tarafından kurulan, ABD'den alınan icazetle faaliyetine başlayan bir parti olduğu rahat rahat söyleniyor. %47'nin AKP'ye oy vermesi mi? Bu da komplocu yaklaşım açısından sorun değil. Halk, ABD emperyalizminin oyuncağı AKP tarafından kandırılıyor.

Seçimlerde ya da referandumda insanların bir paket makarna, beyaz eşya ya da bir çuval kömüre oylarını sattığı inancı da bu emperyalizme düşman milliyetçi paranoyaya doğrudan bağlı.

Bu arkadaşlarımıza kötü bir haberimiz var: Sandıkları gibi bir emperyalizm yok, hiçbir zaman da olmadı!

Emperyalizmin sandıkları gibi bir gücü yok, hiçbir zaman da olmadı!

Pentagon'daki bir kaç aklı evvel istedi diye milyonlarca ama milyonlarca yoksul insan kandırılamaz.

Bir ülkedeki sınıf mücadelesi güçlü kapitalist ülkelerin ofislerinde belirlenmez. Küresel ölçekte süren sınıflar mücadelesi tarafından belirlenir. Emperyalizm, kapitalist sistemin bir evresidir, kapitalist sistemden ayrı bir olgu değildir. Küresel sermayenin küresel yeniden üretimini sürdürmek için gerekli olan hegemonya sorununu devletler arasındaki hiyerarşik ilişkileri düzenleyen sürecin adıdır emperyalizm. Kapitalizm ne kadar çelişkili bir sistemse, emperyalizm bu çelişkilerin defalarca yoğunlaştırılmış halidir. Bu yüzden tek merkezden yönetim ve uyum emperyalizmin bir özelliği olamaz. Tersine çelişkiler, küresel hegemonya mücadelesi, savaşlar, çatışmalar ve her ülkenin kendi küresel eğilimlerini belirleyen kapitalist gelişmişliği emperyalizmi istikrarsız, çürük, yönetemeyen ve zayıf bir hale getirir.

Değer yasası, kapitalist üretimin krizlere girmesine neden olan mekanizma, emperyalizm evresinde ortadan kalkmaz, tersine, değer yasasının hüküm sürdüğü ölçek genişler. Ekonomi askeri bir karakter kazandıkça, ekonomik rekabet askeri rekabetle örtüşmeye ve şirketler arası rekabet dev ordulara sahip devletler arasındaki rekabete dönüşür. Herhangi bir şirketin kendinden büyük, ileride kendisinden büyük olma ihtimali olan diğer şirketlerden ve mülksüz emekçi kitlelerinden korkması ve sürekli kaygı içinde yaşaması gibi, emperyalist devletler de diğer devletlerin rekabet baskısı altında çözülmekten ve küresel ve ulusal ölçekte yoksul yığınların basıncı karşısında kaygılanmaktan kurtulamaz.

Nitekim böyle de oldu. Emperyalizmi düşmez kalkmaz bir Allah olarak görenlerin tersine 2008 krizinden beri tümüyle açığa çıktığı gibi, emperyalist hiyerarşinin temel sorunları daha da derinleşiyor. Washington adım adım Türkiye'nin de aralarında olduğu her bir ülke hakkında ajandalar oluşturmak yerine, içinde debelendiği krizden nasıl çıkacağına kafa yoruyor ve henüz krizden nasıl çıkılacağı konusunda net bir fikirleri de yok. 1960'lardan beri kâr oranlarındaki düşüş eğilimine bir yanıt üretemiyorlar. Ellerindeki iplerle bir askerleri, bir ılımlı İslamcıları kuklalar gibi oynatan, milyonarca insanı da bu kuklaların peşinden koşmaya ikna eden, 1990'lara kadar askeri darbelerle yönetirken, artık darbesiz bir küresel model oluşturduğu ve Türkiye'yi de buna göre yönettiği söylenen bir emperyalizm hiçbir zaman olmadı.

Askeri vesayet, sadece askerlerin eylemiyle sürmez. Başarısını, sivilleri ve kitleleri bu vesayete ikna etme gücünde bulur. Bazı solcuların garip, hiç olmayan ve hiç olmayacak olan, kendi egemen sınıf ve kapitalizmlerini aklamaya ya da görmezden gelmeye yönelten emperyalizm analizleri "ürettirmeyi" başarması da askeri vesayetin varlığının bir başka ifadesidir ne yazık ki.

Şenol Karakaş

KitaplıK

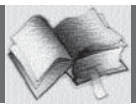

"Devrimci teori olmadan, devrimci pratik olmaz" V. I. Lenin, Nisan 1917

Parti ve Sınıf

Chris Harman
Z Yayınları
Çeviren: Tarık Kaya

Devrimci parti geniş kesimler açısından genellikle şüpheyle ve soru işaretleriyle bakılan bir konu olmuştur. Bir devrimci partiyle politik olarak aynı şeyleri söyleyip, o partide örgütlenmek konusunda çekinceleri olan birçok insanın zihninde parti, katı, bürokratik, hareketin çıkarları yerine kendi çıkarlarını kollayan, işçi sınıfının kendiliğinden mücadelesine güvenmeyen, "sınıf için sınıfa rağmen" şiarına sahip örgütlenmelerdir. Bu çekincelerin yaşanıyor olması da bir bakıma haksız değil. Tüm dünyadaki stalinist partilerin ayaklanan işçi sınıfına yönelik evinize dönün çağrılarıyla, mücadelenin en keskin zamanlarında ihanetlerle dolu.

Chris Harman tarafından kaleme alınan "Parti ve Sınıf" makalesi devrimci bir partinin önemini, devrimci partiyle stalinist ve sosyal demokrat partiler arasına kalın çizgiler çekerek anlatıyor. İngiltere'deki Sosyalist İşçi Partisi'nin (SWP) yayın organı International Socialism dergisinde yayınlanan makalenin Türkçe çevirisi bir broşür halinde Z Yayınları tarafından yayınlandı. Partinin işlevi konusundaki tartışmalar oldukça uzun zamandır sürüyor. 1903'te Rusya'da yaşanan Bolşevik-Menşevik bölünmesinde yoğun bir parti tartışması vardır.

Birinci Dünya Savaşı'na kadar sosyalistler arasında yaygın olarak kabul gören fikir partinin sınıfı temsil ettiğidir. Buna göre de iktidara el koyacak olan partidir çünkü sınıfın bilinci yoktur. Alman Sosyal Demokrat Partisi (SPD) lideri Kautsky'nin de paylaştığı bu görüşler, SPD dönemin dünyadaki en büyük işçi örgütlenmesi olunca haliyle oldukça hegemonik oluyordu. O döneme kadar işçilerin örgütlenme biçimine dair fikir verebilecek tek somut deneyin 1871 Paris Komünü olması ve parti konusunda fikirlerin henüz sorgulanmamış olması devrimci önderlerin tutumunu anlaşılabilir kılıyor.

Broşürde Rosa Luxemburg'un parti tutuculuğuna ilişkin eleştirilerini ve 1917'ye kadar Bolşeviklere katılmayan Troçki'nin bürokratik tekdüzeliğe dair işaret ettiği tehlikeleri, hangi politik koşullarda bu eleştirilerin yapıldığını gösteriyor. Lenin açısından sorun örgüt değil örgüt biçimleridir. Partinin rolü, parti önderliği, işçi sınıfının eşitsiz bilinç gelişimi ve öncü işçi kavramı gibi konularda harekete bakıp dersler çıkartan ve partinin kendisini neden sınıfın yerine ikame edemeyeceğini berrak bir şekilde anlatan Lenin'dir. Kendiliğindenlik mi, bilinçli yönlendirme mi sorusuna cevap Gramci'nin de katkılarıyla şekillenir.

Lenin'in parti anlayışı devlet teorilerinden bağımsız değil. İşçi sınıfının örgütlenmesi ve devlet aygıtının biçimleri konusunda yazdıkları birbirini tamamlar.

Bugün sosyalist örgütlenmelere dair ikamecilik, bürokratizm veya elitizm gibi tartışmalar sürmekte. Bu tartışmalar Marksist geleneğin önceki deneylerinden bağımsız değil. Dolayısıyla tartışmanın köklerini anlamak için "parti ve sınıf" iyi bir kaynak.

Meltem Oral

Kapitalist devlet sorunu

İletişim Yayınları
Yazarlar: **Ralph Miliband, Nicos Poulantzas, Ernesto Laclau**
Çeviren: Yasemin Berkman
Yayına Hazırlayan: Murat Belge, Atilla Aksoy, 197 sayfa

Murat Belge ve Atill Aksoy tarafından hazırlanan ve önsözü yazılan kitap 1970'lerde Türkiye solu Stalinizmin ve Maoculuğun çeşitli fraksiyonlarına ayrılmış bir biçimde ve Marks'ın "Devlet egemen sınıfların baskı aracıdır" sözünü fazla irdelemeksizin önkabulü ile devlet aygıtını ele geçirmek mücadelesi verirken, Avrupa'da 68 hareketinin de etkisi ile Marksist düşünürler arasında başlayan Kapitalist Devlet Sorunu tartışmasını Türkiye'ye taşımayı deniyor.

Kitapta yazıları yer alan Ralph Miliband Polonyalı bir yahudi ailenin çocuğu olarak Belçika'da doğup Hitler'in işgali ile birlikte İngiltere'ye kaçarak çeşitli üniversitelerde bir Marksist sosyolog olarak hayatını 1994'e kadar sürdürdü. The New Reasoner ve New Left Review gibi sosyalist yayınların kurucuları arasındadır. Nicos Poulantzas bir Yunan Marksist olarak çeşitli yasal ve yasadışı devrimci harekette yer alıp baskılar nedeniyle Fransa'ya giderek özellikle faşizm üzerine makale ve kitaplar yayınladı. Fakat en çok devlet üzerine kuramsal çalışmaları ile tanındı. Bir süre Althuser ile birlikte yapısalcılığa ilgi duyan Poulantzas sonraları Avrupa Komünizminin savunucusu oldu ve 1979 intihar etti. Arjantinli bir politik kuramcı olan Ernesto Laclau ise 68 hareketi ve yeni sosyal hareketlere verdiği önem nedeniyle post-Marksist olarak tanınır. Pek çok üniversitede ders veren Laclau'un en önemli kitabı eşi Chantal Mouffe ile birlikte yazdığı "Hegemonya ve Sosyalist Strateji"dir.

Tartışma 1969'da Ralph Miliband'ın yazdığı "Kapitalist Toplumda Devlet" isimli kitap ile başlıyor. Bu kitapta öne sürülen tezlere Nicos Poulantzas'ın cevap olarak yazdığı bir makale ile Miliband'ın cevabı ve Ernesto Laclau'nun tartışmaya dahil olması sonucu oldukça zihin açıcı bir tartışma ortaya çıkıyor.

Kitabın temel tartışma noktası devletin görece özerkliği kuramı olmakla birlikte bürokrasi, devlet biçimleri, ideoloji gibi konular da diğer önemli tartışma konuları. Murat Belge ve Atilla Aksoy hazırladıkları önsözde Türkiye'de sosyalistlerin büyük çoğunluğu tarafından devletin, hakim sınıfların dolaysız bir aracı olarak kabul edildiğini söylüyorlar. Kitapta yer alan tartışmada ise yazarlar devletin görece özerkliğini kabul etmelerine rağmen birbirlerini eksik ya da hatalı değerlendirmeler yapmakla eleştiriyorlar. Önsözde devletin görece özerkliği şu sözlerle açıklanıyor: "Devletin, bir kurum, bir yapı olarak, toplum içindeki başka kurum ve yapılara karşı görece özerkliği…Örneğin, uzun dönemde bir monolitik (yekpare) bütün gibi görünen burjuvazi gerçekte birtakım bölümlerden meydana gelir (tekelci, orta burjuvazi, sanayi, ticaret, tarım burjuvazisi, komprador veya ulusal gibi). Bu bölümler her ayrı konjonktürde ayrı bileşimler içinde bir iktidar bloku meydana getirir. Bu bileşimler, toplumdaki sınıf mücadelesinin sonucu ortaya çıkar."

Kitap özellikle son yıllarda solun bir kısmının Ergenekon davasında yesinler birbirini ve referandumda hayır veya bizi ilgilendirmez dediği, nasılsa asker-sivil bürokrasi de burjuvazi de kapitalist devletin unsurları diyerek apolitik bir hat izlediği dönemde oldukça önemli bir kaynak olarak ortaya çıkıyor. Belki de bu nedenle Avrupa'da 68 hareketi sonrasında ortaya çıkan bu tartışmalar Türkiye'de yeniden basılarak okuyucuya sunuluyor. Bendeki eski 1977 basımının önsözünde yer alan şu değerlendirme belki de her şeyi özetliyor: "Bütün bu değişik bileşimler Sosyalistler açısından da oldukça önemlidir, çünkü verilecek mücadele, somut hedeflere göre yürütülmelidir. İktidar bloku içindeki her ayrı bileşim, Sosyalistlerin ittifaklar politikasında bazı değişiklikler gerektirir. Devrimci strateji, bu strateji içerisinde uygulanacak taktikler, hedefin niteliklerine göre belirlenir."

Özdeş Öner

Ceylan, seni unutmadık!

Lice'de koyun otlatırken bir havan topu mermisiyle parçalanarak öldürülen 14 yaşındaki Ceylan Önkol, ölümünün birinci yıldönümde İstanbul'da anıldı. Savaş karşıtları ve sosyalistler, Galatasaray Meydanı'ndan Taksim'e yürüdü ve orada bir oturma eylemi yaparak Ceylan için adalet istedi.

Ceylan Önkol'un öldürülmesinden bu yana bir yıl geçti. Katilleri yargılanmadı. Önkol ailesinin avukatlarının yaptığı tüm girişimler engellendi. 14 yaşındaki çocuğun yaşamını elinden alan orduya ait havan topunu atanlar hala açığa çıkarılamadı. Ceylan'ın öldürülmesini takip eden bir yıl boyunca 9 Kürt çocuğu daha savaşa kurban edildi.

Ceylan Önkol cinayeti 1 yıl geçmesine rağmen aydınlatılamadı.

Ceylan'ın öldürülmesinin ardından Lice'ye ailesini ziyarete giden aydın ve sanatçılar tarafından kurulan Ceylan Önkol İnisiyatifi, devlet cinayetinin birinci yıldönümünde Beyoğlu'nda bir yürüyüş yaptı.

Yürüyüşe geçen yıl Lice'ye giden heyette bulunan sanatçı Zeynep Tanbay, sanatçı İlkay Akkaya, Irkçılığa ve Milliyetçiliğe DurDe sözcüsü Cengiz Alğan ile DSİP Genel Başkanı Doğan Tarkan da katıldı. Devrimci Sosyalist İşçi Partisi, Demokrasi ve Özgürlük Hareketi, Barış ve Demokrasi Partisi üyeleri eylemde yer aldı.

Galatasaray Meydanı'nda buluşan topluluk, üzerinde Türkçe ve Kürtçe "Hesabını soracağız" yazılı Ceylan Önkol resimlerini taşıdı. "Ceylan'ın katili militarizm" pankartını açan savaş karşıtları, Taksim'e doğru yürüyüş boyunca "Ceylan'ın hesabı sorulacak", "Ceylan'ın katili Ergenekon devleti", "Barış hemen şimdi", "Biji aşiti", "Biji bıratiya gelan" sloganlarını attı.

Topluluk yere oturup "Savaşın sesini sustur, barışın sesini yükselt" sloganlarıyla ayağa kalktı.

Taksim Meydanı'na yürüyen sosyalistler ve savaş karşıtları burada yarım saatlik sessiz oturma eylemi yaptı.

Barış Annesi Yıldız Demir, "Yeter artık, biz çok Ceylan yitirdik, artık bu kan dursun, bu devlet ne istiyor. Artık barış olsun" diyerek ölümlerin durmasını talep etti.

Ceylan hayatını kaybettiği tarihte Lice'ye giderek, Ceylan'ın ailesini ziyaret eden dans sanatçısı Zeynep Tanbay da yaptığı konuşmada, "Ceylan koyunlarını otlatırken vurup öldürülen bir Kürt çocuğu. O günlerde oraya gittiğimizde, basının, devletin ve yargının sesiz kalması bizi utandırmıştı. Bu gün hala aynı utancı taşıyorum" dedi. Ceylan'ın köyüne giden İlkay Akkaya da, "Bazı durumlarda hiçbir sözcük yeterli gelmiyor. O zaman ailesini ziyarete gittiğimizde bu günkü gibi bana da hakim olan duygu utanma duygusuydu. Bu ülkede çocuklar duvarlardaki resimlere bakarak yaşlanıyor. Artık Kürt çocukları ölmesin. Bu davanın takipçisi olacağız" açıklamasını yaptı.

Şemdinli, Hakkâri; failleri besbelli!

24 Eylül'de İstanbul ve İzmir'de Hakkâri'de 10 sivilin ölümüne sebep olan mayın patlaması protesto edildi.

İstanbul'da sağanak yağış altında Galatasaray Meydanı'nda toplanan sosyalistler ve savaş karşıtları, üzerinde Türkçe ve Kürtçe "Şemdinli, Hakkâri; failleri besbelli" ve "Artık yeter!" yazan dövizlerle birlikte; "Öz öz özgürlük, Kürt halkına özgürlük", "Hiç kimse asker doğmaz", "Yaşasın halkların kardeşliği", "Savaşı sustur, barışın sesini yükselt" sloganlarıyla Taksim Meydanı'na kadar yürüdü. Taksim Meydanı'na varıldığında grup adına basın açıklaması yapan insan hakları aktivisti Avukat Eren Keskin şunları söyledi:

"Hepimizin bildiği gibi, bu kez Hakkari'nin Durankaya Beldesi Geçitli Köyü'nde mayın patlaması gerçekleşti ve 9 kişi hayatını kaybetti. Patlamada hayatını kaybedenlerden bir kişinin ismi Nurullah Umut Çiftçi ve biliyor musunuz, Nurullah sadece 2 yaşındaydı. 2 yaşındaki, 9 yaşındaki, 12 yaşındaki çocukların patlamalarda bedenlerinin parçalanması, jandarma kurşunlarıyla öldürülmesi artık Kürt çocuklarının kaderi olmaktan çıksın diye bugün bu yürüyüşü yaptık. Bugün yürüdük, çünkü, faillerin, planlayıcı ve tetikçilerin açığa çıkartılmasını istiyoruz. (…) Kitabevine bomba koyan askerler, halk tarafından suçüstü yakalandı. Ama dönemin Genelkurmay Başkanı, utanmadan, çıkıp, bomba atanlar hakkında, ""Tanırım, iyi çocuklardır' diyebildi. Daha geçtiğimiz yıl, Ceylan Önkol'un bedeni paramparça edildi. Yine yürüyüşler düzenlemiştik, yine çok öfkeliydik. Ceylan, evinin bahçesinde oynarken öldürüldü. Ya failleri? Failleri elini kolunu sallayarak dolaşıyor.(…) Her şeyden önce, barışın sesinin kısılmasına izin verilmemelidir. Kürt sorununun çözümü için daha radikal adımlar atılmalı, sorunun çözümünün ancak sorunun muhataplarıyla diyalogla mümkün olacağı görülerek, muhataplarla görüşmeye başlanmalıdır.

Kürt halkının ulusal varlığının her düzeyde tanınacağı yeni bir yasal, anayasal düzenlemeye gidilmelidir! Geçitli köyündeki deliller karartılmamalı, bombaları yerleştiren ve patlatanlar derhal açığa çıkartılmalıdır."

İzmir'de ise eylemin adresi Konak'tı. Sosyalistler ve savaş karşıtları hem Hakkari katliamını hem de Ceylan Önkol cinayetinin aydınlatılmasını istedi.

Polis operasyonları protesto edildi

21 Eylül'de İstanbul, Ankara ve Bursa'da Sosyalist Demokrasi Partisi (SDP) ve Toplumsal Özgürlük Platformu (TÖP)'ye polis baskınları düzenlendi ve aralarında SDP Genel Başkanı Rıdvan Turan ve TÖP sözcüsü Oğuzhan Kayserilioğlu dahil 17 kişi gözaltına alındı.

Gözaltına alınanlar İstanbul Beşiktaş Adliyesi'ne sevkedildiler ve 17 kişiden 15'i tutuklanma talebiyle nöbetçi mahkemeye çıkarıldı. Rıdvan Turan ve Oğuzhan Kayserilioğlu dahil 11 kişi Devrimci Karargâh örgütü üyesi oldukları iddası ile tutuklandı.

Baskınların ardından SDP İstanbul İl Başkanı Yasemin Deliduman, operasyonun 'Devrimci Karargah Örgütü' davasında söz konusu kişilerin isimlerinin geçtiği gerekçesiyle yapıldığını fakat iddiaların gerçek dışı olduğunu belirtti.

Sosyalist İşçi gazetesi satış noktaları:

- Ankara: Konur Sok. 14/13 Kızılay 0555 794 22 21
- İzmir: 1471 Sok. 21/302, Alsancak 0507 304 45 67
- Bursa: Hacılar Mh. Konakardı Sk. Petek işhanı/18 Heykel 0537 774 47 86
- Çanakkale: 0554 705 85 56
- Edirne: 0555 688 02 45
- İstanbul: İstiklal Cd. Bekar Sk. 16/3, Beyoğlu 0539 982 22 17
- Kartal: 0536 432 92 27
- Kadıköy: 0536 519 54 06
- Ümraniye: 0532 609 51 45
- Üsküdar: 0555 863 16 36
- Beyoğlu: 0531 451 62 51
- Şişli: 0555 423 74 07
- Fatih: 0506 438 63 26
- Bakırköy: 0505 391 57 35

www.dsip.org.tr

internet

ozurdiliyoruz.com
barisarock.org
kureselbarisveadalet.org
kureseleylem.org
durde.org
hranticinadaleticin.com
7omilyonadim.org

Sosyalist İşçi ne savunuyor?

Aşağıdan sosyalizm
-Kapitalist toplumda tüm zenginliklerin yaratıcısı işçi sınıfıdır. Yeni bir toplum, işçi sınıfının üretim araçlarına kolektif olarak el koyup üretimi ve dağıtımı kontrol etmesiyle mümkündür.

Reform değil, devrim
-İçinde yaşadığımız sistem reformlarla köklü bir şekilde değiştirilemez, düzeltilemez.
-Bu düzenin kurumları işçi sınıfı tarafından ele geçirilip kullanılamaz. Kapitalist devletin tüm kurumları işçi sınıfına karşı sermaye sahiplerini, egemen sınıfı korumak için oluşturulmuştur.
-İşçi sınıfına, işçi konseylerinin ve işçi milislerinin üzerinde yükselen tamamen farklı bir devlet gereklidir.
-Bu sistemi sadece işçi sınıfının yığınsal eylemi devirebilir.
-Sosyalizm için mücadele dünya çapında bir mücadelenin parçasıdır. Sosyalistler başka ülkelerin işçileri ile daima dayanışma içindedir.
-Sosyalistler kadınların tam bir sosyal, ekonomik ve politik eşitliğini savunur.
-Sosyalistler insanların cinsel tercihlerinden dolayı aşağılanmalarına ve baskı altına alınmalarına karşı çıkarlar.

Enternasyonalizm
-Sosyalistler, bir ülkenin işçilerinin diğer ülkelerin işçileri ile karşı karşıya gelmesine neden olan her şeye karşı çıkarlar.
-Sosyalistler ırkçılığa ve emperyalizme karşıdırlar. Bütün halkların kendi kaderlerini tayin hakkını savunurlar.
-Sosyalistler bütün haklı ulusal kurtuluş hareketlerini desteklerler.
-Rusya deneyi göstermiştir ki, sosyalizm tek bir ülkede izole olarak yaşayamaz. Rusya, Çin, Doğu Avrupa ve Küba sosyalist değil, devlet kapitalistidir.

Devrimci parti
-Sosyalizmin gerçekleşebilmesi için, işçi sınıfının en militan, en mücadeleci kesimi devrimci sosyalist bir partide örgütlenmelidir. Böylesi bir parti işçi sınıfının yığınsal örgütleri ve hareketi içindeki çalışma ile inşa edilebilir.
-Sosyalistler pratik içinde diğer işçilere reformizmin işçi sınıfının çıkarlarına aykırı olduğunu kanıtlamalıdır. Bu fikirlere katılan herkesi devrimci bir sosyalist işçi partisinin inşası çalışmasına omuz vermeye çağırıyoruz.

sosyalist işçi

■ Z Yayıncılık ve Tanıtım Hizmetleri Ltd. Şti. ■ Sahibi: Ayşe Demirbilek ■ Sorumlu Yazıişleri Müdürü: Volkan Tamusta ■ Adres: Caferağa Mahallesi, Nail Bey Sokak, No: 9/15, Kadıköy/İstanbul■ Baskı: Yön Matbaacılık, Davutpaşa Cad. Güven Sanayi Sitesi, B Blok, Kat 1, No: 366 Topkapı, İstanbul-0212 544 66 34 ■ Yerel süreli yayın, iki haftada bir yayınlanır. www.sosyalistisci.org

Yetmez, grev hakkı istiyoruz

Kamu emekçileri, sendikalarını sokakta, mücadeleyle kurdular. Doksanlı yıllarda bütün dünyadaki yeni liberal rüzgarlar Türkiye'de de şiddetlendikçe, "memur" adı verilmiş işçilerin haklarına yönelik saldırılar hız kazandı. Özelleştirmeler, hak gaspları, yüksek enflasyon karşısında düşük zamlar, kuşa çevirilmiş sosyal yardım ödenekleri... Kamu emekçilerinin ellerinde ne varsa, dönemin hükümetinin hedefi haline geldi.

Kamu emekçileri, önce tek tek iş kollarında sendikalarını kurmaya başladılar. Bu sendikaların bir araya gelmesiyle, Kamu Çalışanları Sendikaları Konfederasyonlaşma Kurulu (KÇSKK) kuruldu. KÇSKK, bir süre sonra Türkiye'nin ilk memur sendikaları konfederasyonuna, KESK'e dönüştü. KESK, defalarca yüzbinlerce emekçiyi seferber etti. Milyonların katıldığı genel grevler ilan etti. Bu gücü, gerçek bir mücadele aracı olarak kurulmuş olmasından alıyordu.

KESK'in en önemli mücadele başlıklarından birisi de, "grevli toplu sözleşmeli sendika hakkı" mücadelesi oldu. 4-5 Mart direnişi olarak anılan "Kızılay direnişi"nde, kamu emekçileri iki gün boyunca, gaz bombalarına ve sürekli sıkılan sulara rağmen, Kızılay'da oturarak, o dönem geçirilmek istenen yasayı engellemişlerdi. Hükümetler her fırsatta; örgütlenmenin önüne engeller koyan, yargı gibi fiilen sendikaların kurulduğu alanlarda sendika yasağı getiren, sendikanın iç hukukunu antidemokratik şekilde düzenlemeye zorlayan, grev ve toplu sözleşme hakkını tanımayan yasa taslağını meclise getirdiler.

Her seferinde 4-5 Mart direnişi gibi; binler, onbinler, yüzbinler halinde seferber olan kamu emekçileri, sendikalarına, mücadelelerine sahip çıktılar. Sahte sendika yasasını engellediler. "Grev hakkı için grev" dönemin önemli sloganlarından biri olmuştu.

MHP-DSP-ANAP koalisyonu ise, cezaevlerinde yaptığı 19 Aralık katliamından altı ay sonra yasayı meclise getirdi ve sahte sendika yasası; yalnızca birkaç yüz kişinin direnişi sokakta dağıtılırken meclisten geçti. 2010 anayasa referandumuna kadar da, bu yasalarda bir değişiklik yapılmadı.

Sadece sahte sendika yasasının değil aynı zamanda mezarda emeklilik yasasının da mimarlarından eski ülkücü-işçi düşmanı Yaşar Okuyan'ın referandumda çok sıkı bir "Hayır"cı olmasını anlamak mümkün. Bu hakların, sınıfın mücadelesinin önünü açacağını herhalde o da çok iyi biliyordu!

Hak verilmez alınır

Antikapitalist Çalışanlar, kamu emekçilerine toplu sözleşme hakkı tanıyan; dayanışma ve siyasi grevlerin üzerindeki anayasal yasağı kaldıran anayasa değişikliklerine "yetmez ama evet" dediler. Toplu sözleşme önceki düzenlemeden bir adım ileriydi. Toplu sözleşme hakkı ileriydi ama yetersizdi. Toplu sözleşme grev hakkı olmaksızın, çok düşük bir kazanım sayılabilir.

Grev, toplu sözleşme masasında; hak gasplarına karşı ve hatta siyasi mücadelesinde işçi sınıfının en önemli silahıdır.

Anayasa değişikliğine %58 evet oyu çıkması, toplumdaki değişim isteğini bir kez daha ortaya koydu. Yoksulların, emekçilerin ezici bir çoğunluğu değişikliğe "evet" dedi. Sınırlı da olsa yapılan değişiklikler, sendikal haklarda da bir ilerlemeye tekabül etti. Şimdi, bu değişikliklerin yetmediğini anlatma zamanı. Grevli, toplu sözleşmeli sendika hakkını içeren bir anayasal düzenleme talebini seslendirmenin zamanı.

Antikapitalist Çalışanlar, önümüzdeki günlerde bu taleple mücadele edecek ve kamu emekçileri başta olmak üzere emekçileri bu mücadeleye çağıracak.

Grev başta olmak üzere sendikal ve sınıfsal haklar, ancak uğruna mücadele edildiğinde kazanalabilir. KESK sahte sendika yasasına karşı sokağa çıktığında; sokakta "bombanız gazınız vız gelir vız!" sloganı ile polis şiddetine karşı direnen emekçilerin haykırdığı en önemli sloganlardan biri de "hak verilmez alınır, zafer sokakta kazanılır" olmuştu.

Kazanılan hakların korunması için de yine mücadele etmek gerekir.

Sosyalistler, her hakkın yasal güvenceye kavuşmasından yanadır; ne var ki o yasal güvencelerin uygulanıp uygulanmayacağı da sınıf mücadelesindeki dengelerde kimin tarihin o anında güçlü olduğu ile ilgilidir.

Kamu emekçilerine grev hakkı için mücadele, 12 Eylül'le hesaplaşmanın olduğu kadar, MHP hükümetiyle de hesaplaşmanın; en önemlisi de sınıf hareketinde bir engelin daha kaldırılmasının mücadelesidir.